

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο V

Αββαείο Gardiens ~ Αύγουστος, 1347

~Οι δάδες της σήραγγας είχαν σβήσει προ πολλού, εκτός από έναν που τώρα έγερνε από μια επιτοίχια βάση καθώς φώτιζε την είσοδο των γραφικών καταλυμάτων του Λαζάρου στην κατακόμβη. Στο καλό φως του δωματίου, ο Ιβάν πίεσε το μεγάλο του σκελετό στην πόρτα, με το μάτι του να έχει καρφώσει ένα γράμμα. Μέσα στο δωμάτιο, ο Λάζαρος καθόταν στην άκρη του κρεβατιού του, τρώγοντας μια ξύλινη μπουλ.

Ο Λάζαρος ρώτησε ανάμεσα σε δαγκώματα: «Τι διαβάζεις, μοναχέ;»

«Μια επιστολή που θα στείλω στον μοναχό Σαλβιτίνο—την επόμενη μέρα», απάντησε ο Ιβάν, με τα μάτια καρφωμένα στην επιστολή.

«Ποιος είναι αυτός;»

«Ένας μοναχός του Κάτω Συμβουλίου—κάποτε έζησε εδώ στο Αββαείο. Πριν από εσάς—πριν γεννηθείτε .»

«Πού είναι τώρα;»

«Στην Ιταλία—Καντσέλο—το άλλο Μοναστήρι της Συνόδου.»

«Γιατί του γράφεις;»

«Μου είναι υπόχρεος. Και μπορεί να μας βοηθήσει με ένα μικρό ζήτημα—μόλις φύγουμε για την Ιταλία.»

«Ιταλία; Κι όμως, τι γίνεται με τη Βουργουνδία;»

«Η Ιταλία, πρώτα.»

«Ο μοναχός Οντίνο έρχεται ακόμα μαζί μας, έτσι;»

Ο μοναχός επιβεβαίωσε με ένα νεύμα. «Συμφώνησε.»

«Πώς σου χρωστάει αυτός ο μοναχός Σαλβιτίνο;»

Ο Ιβάν απέσυρε για λίγο το βλέμμα του από τη σελίδα. «Αρκετά, Λάζαρε, φάε.»

Ο Λάζαρος πήρε άλλη μια μπουκιά και μασούσε για λίγο πριν στραφεί στον Ιβάν. «Ενώ έλειπες, είδα έναν άντρα να κατεβαίνει εδώ κάτω και να είναι κλειδωμένος σε ένα από τα κελιά. Τι έκανε, μοναχέ;»

«Ο κρατούμενος θα δικαστεί για αίρεση. Θα τον πάρουν το πρωί.»

«Τι έχει κάνει;»

«Δεν σε αφορά, Λάζαρε—φάε. Είναι αργά.»

Ο Λάζαρος έριξε μια κλεφτή ματιά στον Ιβάν, ο οποίος είχε μείνει απορροφημένος από το γράμμα. Έβγαλε λίγο κρέας και ψωμί από το μπολ του, το πέταξε κάτω από το κρεβάτι του και συνέχισε να τρώει.

«Ίσως πεινάει», πρότεινε ο Λάζαρος.

Ο Ιβάν καθάρισε τον λαιμό του, ξαναδιπλώνοντας το γράμμα και βάζοντάς το κάτω από το άμφιό του.

«Τελείωσε το γεύμα σου, γιε μου. Δεν σε εύχομαι κοντά του. Με παίρνεις μαζί σου;»

«Ναι, μοναχέ.» Ο Ιβάν κοίταξε μέσα στο μπολ και παρακολούθησε κάθε μπουκιά μέχρι που ο Λάζαρος έβαλε το τελευταίο κομμάτι ψωμί κάτω από το καπάκι της μάσκας του προσώπου του. Με ένα ικανοποιημένο χαμόγελο, ο Ιβάν πήρε το άδειο μπολ του. Ο Λάζαρος πετάχτηκε κάτω από τα σκεπάσματα.

Ο Ιβάν τον έβαλε μέσα του. «Οι προσευχές σου;»

«Το έχω κάνει, μοναχέ. Και προσευχήθηκα για τον κρατούμενο.»

«Υπέροχα. Τότε, θα σε δω το πρωί. Κοιμήσου καλά.»

«Καλή σου παραμονή, μοναχέ.»

Ο Ιβάν έφυγε από το δωμάτιο με αδιάκοπο βήμα καθώς κατέβασε τον φακό της πόρτας από τον τοίχο και έφυγε από τις κατακόμβες.

Κοιτάζοντας πάνω από μια στοίβα κουβέρτες, ο Λάζαρος παρακολούθησε τα χαρακτηριστικά του στην πόρτα του να μαυρίζουν καθώς το φως του φακού του Ιβάν πλανιόταν στον διάδρομο. Έπειτα, άκουσε το χτύπημα σανδαλιών στην πέτρα καθώς ο Ιβάν ανέβαινε τη σκάλα της κατακόμβης. Τελικά, ο Λάζαρος πετάχτηκε όρθιος στον ήχο μιας μακρινής πόρτας. Τώρα, παρακινημένος περισσότερο από περιέργεια παρά από γονική διδασκαλία, μάζεψε το φαγητό κάτω από το κρεβάτι του, το τύλιξε σε ύφασμα και ανέβηκε στις μύτες των ποδιών του στον διάδρομο. Μόλις έφτασε σε μια διασταύρωση σηράγγων, τη σήραγγα Μπένιον στα αριστερά του και έναν σύντομο διάδρομο στα δεξιά του, έστριψε δεξιά για να μπει σε ένα σύντομο πέρασμα κελιών. Έξι πόρτες κελιών πλαισίωσαν τους τοίχους - τρεις αντί για τρεις. Αντί για κρύπτες για τη στέγαση των νεκρών, αυτοί οι θάλαμοι φιλοξενούσαν κελιά με πόρτες που κλειδώνονταν για να φυλακίζουν τους ζωντανούς. Τα στενά παράθυρα στις πόρτες ήταν εξοπλισμένα με συρόμενες σιδερένιες πλάκες.

Ο Λάζαρος πλησίασε το τελευταίο κελί στα δεξιά. Άνοιξε το παράθυρο με σύρσιμο. Ο ήχος των μουρμουρημένων προσευχών σταμάτησε.

«Γεια σας, κύριε. Φέρνω φαγητό. Είμαι ο Λάζαρος. Θα σας μιλήσω, αν το επιθυμείτε.»

Το άχυρο του κελιού θρόιζε και μια φωνή μίλησε. «Γεια σου Λάζαρε. Δοξασμένο ας είναι το όνομα του Κυρίου Χριστού, που είναι ο Ιησούς.»

Ο Λάζαρος πέρασε το φαγητό από το παράθυρο, απαντώντας: «Ευλογημένος να είναι. Πάρε το φαγητό, κύριε.»

Καθώς ο κρατούμενος το έβγαζε, ο Λάζαρος έριξε μια κλεφτή ματιά στο πρόσωπό του. Ήταν ένας νεαρός άνδρας με ανοιχτόχρωμα μαλλιά, καστανά μάτια και μια λεπτή γενειάδα που αποκάλυπτε τα λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου.

«Είμαι πολύ ευγνώμων», απάντησε ο κρατούμενος. Έσκυψε στην πόρτα καθώς ο Λάζαρος έκανε το ίδιο, αφήνοντας μόνο πέντε εκατοστά σανίδες βελανιδιάς ανάμεσά τους.

Ο Λάζαρος χτύπησε την πόρτα. «Γιατί είσαι εδώ μέσα;»

Ο κρατούμενος απάντησε με γεμάτο στόμα: «Κατηγορούμαι για αίρεση. Πρέπει να παρουσιαστώ ενώπιον της Ιεράς Εξέτασης.»

«Τι έκανες;»

«Ζω όπως έζησε ο Ιησούς.»

«Τότε, πώς είναι αίρεση;»

Ο κρατούμενος κατάπιε το φαγητό του και εξήγησε: «Ένας επίσκοπος με τους πολλούς στρατιώτες του ήρθε στο χωριό μας και συγκάλεσε όλους. Έγραψε τα ονόματα και τις τέχνες μας στο βιβλίο καταμέτρησης—για να καθοριστεί το μέτρο των δεκάτων μας στην εκκλησία. Όσοι στο χωριό ήμασταν Αδελφοί της Μετανοίας, το Τρίτο Τάγμα του Αγίου Φραγκίσκου, αρνηθήκαμε. «Ήταν λάθος.»

«Είναι λάθος να πληρώνεις δέκατα;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Ο Ιησούς έζησε τη ζωή του σε τέλεια αποστολική φτώχεια. Όλοι οι άνθρωποι του Θεού υποχρεούνται να ζουν ως Χριστός. Είναι γραμμένο: «Είναι ευκολότερο για μια καμήλα να περάσει από την τρύπα μιας βελόνας παρά για έναν πλούσιο να εισέλθει στη βασιλεία του Θεού». Ένας άνθρωπος είναι φτωχός όταν δεν έχει χρήματα και δεν έχει εμπόριο, κι όμως μπορεί να είναι πλούσιος εν Χριστώ και να Του προσφέρει τα δέκατα.

«Πώς κι έτσι;»

«Αφήστε ένα δέκατο από τα χωράφια ανέγγιχτο. Αφήστε ένα δέκατο από τα ζώα ελεύθερα. Αφήστε ένα δέκατο από τους καρπούς ασύλληπτους. Δώστε ένα δέκατο από το αλεύρι σας σε έναν πεινασμένο άνθρωπο. Το δέκατο είναι μια προσφορά, που στην άκρη για τον Θεό. Οι ναοί δεν έχουν χώρο για τη συλλογή δεκάτης από οτιδήποτε - είναι μόνο χώροι λατρείας.

«Κι όμως, η Εκκλησία βοηθάει τους φτωχούς, έτσι δεν είναι;»

«Αν η Εκκλησία συλλέγει δέκατα που προορίζονται για τον Θεό και τα χρησιμοποιεί, ανεξάρτητα από τις προθέσεις της, η προσφορά δεν είναι στον Θεό, αλλά στην Εκκλησία. Αυτά είναι τα λόγια του Λουκά και του Ματθαίου.»

«Ξέρω τα λόγια, κύριε. Δείξτε αυτά τα λόγια στον επίσκοπο και στους στρατιώτες;»
«Τους ξέρουν.»

«Γιατί δεν τους είπατε ότι θα εργαζόσασταν—και όταν έφευγαν, τότε μπορεί να είχατε φύγει όλοι σας;»

«Έφυγε τρέχοντας ο Ιησούς;»

Ο Λάζαρος έξυσε το κεφάλι του και έψαξε τις πλάκες πριν στρέψει την προσοχή του στο πόρτα. «Τότε ίσως μπορείς να τους πεις ότι θα ακολουθήσεις το ίδιο επάγγελμα με τον Ιησού. Πες τους ότι το επάγγελμά σου είναι να διδάσκεις στις φτωχές μάζες για τον Θεό. Πρόσφερε τους ένα δέκατο από τις διδασκαλίες σου, έτσι δεν είναι;»

Ο κρατούμενος γέλασε πλατιά. Ο Λάζαρος έγειρε το κεφάλι του στο πλάι σαν ένα σαστισμένο σκυλί. «Δεν είναι τόσο εύκολο, Λάζαρε. Πρέπει να ορκιστώ ενώπιον του Θεού. Η Ιερά Εξέταση έχει έκτοτε προετοιμάσει τις ερωτήσεις που θα με καταδικάσουν. Δεν μπορώ να ορκιστώ και να πω ψέματα. Έχω ήδη καταδικαστεί — θα καώ.»

«Καίγεται; Η Εκκλησία καίει ανθρώπους;»

«Εκατοντάδες· από τότε που κήκαν.»

«Η Εκκλησία; Κι όμως, η Εκκλησία είναι του Θεού. Γιατί πρέπει να καίει ανθρώπους;»

«Πολλές αιτίες. Κυρίως, για μη πληρωμή δεκάτης ή για προσκόλληση σε κάποια άλλη πίστη.»

Τελικά, ο Λάζαρος αντέτεινε: «Τότε, για ψέμα, τα λόγια του Αγίου Ματθαίου λένε: Κάθε αμαρτία και κακολογία θα συγχωρεθεί στους ανθρώπους, αλλά η κακολογία κατά του Πνεύματος δεν θα συγχωρεθεί σε αυτούς.»

«Δεν θα λες ψέματα. Δεν θυμάσαι αυτά τα λόγια, Λάζαρε;»

Ο Λάζαρος άρχισε να λέει: «Τους ξέρω, κύριε. Κι όμως, αν σας κάψουν—»

«Δεν θα ορκιστώ, όπως δεν ορκίστηκε ο Ιησούς. Δεν θα φύγω από εκείνους που με καταδικάζουν άδικα.»

Ούτε θα τους πω ψέματα για να σώσω τον εαυτό μου.

«Κύριε, αν σας κάψουν—»

«Ούτε ο Ιησούς είπε ψέματα ούτε με έβαλε σε πειρασμό. Λάζαρε, μη με βάλεις σε πειρασμό από τον Κύριο.»

«Κύριε, μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;»

«Πράγματι, Λάζαρε.»

«Γιατί δεν μου ζήτησες να ανοίξω αυτή την πόρτα, αφού ξέρεις ότι θα σε κάψουν;»

«Είμαι ήδη ελεύθερος. Αυτή η πόρτα, είτε ανοιχτή είτε κλειστή, δεν μπορεί να δημιουργήσει ελευθερία. Η ελευθερία είναι εντός.»

«Μπορείτε να μου επιτρέψετε να ξεκλειδώσω αυτή την πόρτα, για να μπορέσετε να φύγετε;»

«Μάλιστα, όχι. Με βάζεις σε πειρασμό πάλι, Λάζαρε;»

«Όχι, κύριε. Μόνο που δεν καταλαβαίνω γιατί δεν θέλετε να σώσετε τον εαυτό σας.»

«Πίστη, Λάζαρε. Είμαι ήδη σωσμένος, μόνο με την πίστη.»

«Και θα σε κάψουν, όπως λες;»

«Θα το κάνουν.»

«Αν αυτό είναι αλήθεια, κύριε, τότε γιατί δεν έχω διαβάσει για τέτοια πράγματα;»

«Ίσως δεν είσαι σε θέση να διαβάσεις γι' αυτά. Κι όμως, είσαι μορφωμένος. Είσαι κληρικός;»

«Είμαι.»

«Α! Να το. Όπως οι άντρες χαλιναγωγούν άλογα και βόσκουν βοοειδή, έτσι κι εσύ είσαι το άλογο και η αγελάδα. Οι γιοι γίνονται οι πατέρες τους και τα αγόρια κληρικοί γίνονται οι μοναχοί με τους οποίους υπηρετούν. Η μία γενιά γεννά την επόμενη.»

Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του, συλλογιζόμενος τη σοφία των λέξεων, πριν γυρίσει ξανά προς την πόρτα. «Πώς σας λένε, κύριε; Για να ξέρω για ποιον προσεύχομαι;»

«Είμαι ένας φτωχός εν Χριστώ. Προσευχηθείτε για μένα ως τέτοιο.» Ο Στρο ανακάτεψε. «Σας ευχαριστώ για τη γενναιοδωρία και τη συντροφιά σας. Τώρα, πρέπει να στραφώ στις δικές μου προσευχές. Ευλογημένο το όνομα του Κυρίου Χριστού, Ιησού και ευλογημένη η διαθήκη του Αγίου Ιωάννη του Ολίβι. Ευλογημένα τα ονόματά τους», ψέλλισε ο κρατούμενος, σέρνοντας μακριά από την πόρτα. «Καλή σου παραμονή, Λάζαρε.»

Ο Λάζαρος τον φώναξε. «Φτωχέ εν Χριστώ;»

Σιωπή.

«Φτωχέ εν Χριστώ;» φώναξε ξανά ο Λάζαρος. Κι όμως ο κρατούμενος δεν πρόσφερε τίποτα περισσότερο από τον εαυτό του.

Έτσι, ο Λάζαρος έφυγε από το κελί και απομακρύνθηκε με τα πόδια. Ωστόσο, καθ' οδόν προς το δωμάτιό του, μόλις είχε βγει από τον διάδρομο, ένας τριξίματος ήχος ακούστηκε από μια σήραγγα δίπλα στην κύρια οδό και ακριβώς απέναντι από το πέρασμα από το οποίο έφυγε. Ο ήχος, σαν θρυμματισμένο ξύλο, αντηχούσε από τα βάθη της σήραγγας Μπένιον - την αρχαιότερη από τις πολλές υπόγειες αρτηρίες. Για όσο θυμόταν ο Λάζαρος—σαν νόμος που είχε γραφτεί στην πέτρα— υπήρχε ένας κανόνας: ότι μπορούσε να περιπλανηθεί σε όλες τις σήραγγες των κατακομβών με εξαίρεση το Μπένιον. Ο Ιβάν του απαγόρευσε να περπατήσει κάτω από τις επικίνδυνες πέτρες της στέγης του, οι οποίες κρεμόντουσαν αρκετά χαλαρά ώστε να στάζουν ακόμα και μετά από μέτρια βροχή. Άλλωστε, επειδή το Μπένιον δεν ήταν παρά ένα νεκρό παράπλευρο πέρασμα που περιείχε μόνο σφραγισμένες πόρτες κρύπτης με τις λιωμένες κλειδαριές κολλημένες σε αιώνες σκουριάς, δεν είχε κανένα λόγο να τολμήσει να το κάνει. Ωστόσο, ο Ιβάν είχε υποτιμήσει την αίσθηση ανεξαρτησίας που άρχιζε να διαφαίνεται στον Λάζαρο, όπως συνηθίζουν να κάνουν οι αφοσιωμένοι γονείς - εμπιστευόμενοι και με τα στραβά μάτια.

Ο Λάζαρος στάθηκε μπροστά στην είσοδο του Βενιόν και άκουσε το στάξιμο του νερού που αντηχούσε μέσα από τα κούφια έγκατα του. Ξανά, άκουσε τη φασαρία, καθώς έμοιαζε με τον θόρυβο από σανίδες που σκούσαν και τεντώνονταν κάτω από το βάρος ενός βαρέος

βάρος. Η περιέργεια τον τσίμπησε—ο καρπός του πειρασμού τον πήρε—η ανεξαρτησία τον ώθησε. Έτσι, πήρε μια ανάσα, κοίταξε τριγύρω και διέσχισε κρυφά τη σήραγγα Μπένιον. Πέρασε τρέχοντας από τις πολλές πόρτες της κρύπτης, ρίχνοντάς τους απλώς μια φευγαλέα ματιά. Τελικά, έφτασε στο τέλος του διαδρόμου για να ανακαλύψει την αιτία της αναταραχής - η τελευταία πόρτα της κρύπτης έγερνε προς τα έξω, λερωμένη με μια ακανόνιστη σειρά από θραύσματα που έκοβαν κατά μήκος της, κάθετες σανίδες.

Ήδη, ένα κενό χώριζε την ξύλινη πόρτα από το πέτρινο πλαίσιο της και η σιδερένια κλειδαριά της ήταν σπασμένη. Με τα μάτια του ορθάνοιχτα, έριξε μια κλεφτή ματιά ανάμεσα στην πόρτα και το πλαίσιο για να ανακαλύψει μια σειρά από ορθογώνιες κοιλότητες - κατοικημένους τάφους, ύψους τεσσάρων - λαξευμένες στον δεξιό τοίχο ενός μεγάλου κρύπτη. Μέσα, ένα κοντινό τραπέζι εμποδίζε κάθε περαιτέρω θέαμα. Ένας σκουριασμένος σιδερένιος σταυρός κρεμόταν στον πίσω τοίχο, όμως μόνο ο μισός του ήταν ορατός - ακόμη λιγότερος από το σκοτεινό δωμάτιο.

Μύρισε το άνοιγμα για να διακρίνει μυρωδιές αιώνων που αναδύονταν από τον τάφο: τη μυρωδιά σάπιου υφάσματος, τη μυρωδιά κιμωλιασμένων οστών, τη μουχλιασμένη οσμή παλαιωμένου μύκητα και τη γλυκύτητα της υγρής πέτρας. Παρασυρμένος από την περιέργεια, ο Λάζαρος έβαλε τα δάχτυλά του στη σχισμή και τράβηξε. Η πόρτα έξυσε το πάτωμα καθώς την άνοιγε πιο πλατιά. Καινούργιο ξύλο θρυμματίστηκε—θρυμματίστηκε—ακόμα και—

«Μπαμ!» Αμέσως, η πόρτα εξερράγη, ρίχνοντας θραύσματα σανίδας στον απέναντι τοίχο. Οι πέτρες της καμάρας πάνω από την πόρτα κατέρρευσαν καθώς η κεντρική πέτρα έχασε κάθε στήριγμα. Ακόμα πιο ψηλά, ένα μεγάλο τμήμα του τοίχου και της παρακείμενης στέγης έδωσε τη θέση του σε μια χιονοστιβάδα που έπεσε γύρω του. Μέσα σε ένα ξέσπασμα χάους, βούτηξε στην άκρη του τερματικού τοίχου καθώς μέρος της τοιχοποιίας του έπεσε στο πάτωμα.

Η σιωπή επέστρεψε, εκτός από τον ήχο των ρυακιών νερού που γουργούριζαν πάνω στις πλάκες. Και όταν η σκόνη και τα συντρίμια κατακάθισαν, ο Λάζαρος σηκώθηκε όρθιος, βρώμικος αλλά αβλαβής. Έβαλε ένα ζευγάρι αυτιά σαν σκύλου κάτω από την κουκούλα του και έψαξε για ήχους. Το νερό που έπεφτε ήταν σαν παλλόμενος βρυχηθμός - η ολίσθηση των χαλικιών που καθίζονταν ήταν σαν βράχοι που συντρίβονταν σε κάποιο βαθύ φαράγγι - το απαλό τρέξιμο των ποδιών των αρουραίων ήταν σαν βροντοφωνάζουσες οπλές. Ωστόσο, η προσοχή του Λάζαρου παρέμεινε καρφωμένη στην είσοδο της σήραγγας Μπένιον. Δεν άκουσε κανένα τρίξιμο από την πόρτα μιας κατακόμβης - κανένα χτύπημα σανδαλιών μοναχών σε μια πέτρινη σκάλα - απλώς τον ήχο του μακρινού κρατουμένου στο διάδρομο των κελιών καθώς σέρνονταν μέσα σε άχυρο.

Ο Λάζαρος εξέτασε τα συντρίμια γύρω του. Το τελικό τοίχωμα της σήραγγας σωζόταν ως επί το πλείστον αλώβητος, εκτός από μια μικρή κοιλότητα όπου οι πέτρες είχαν καταρρεύσει δίπλα του—το κατεστραμμένο τμήμα του τοίχου τώρα πρόσφερε αυτό που φαινόταν, μια τρύπα χωρίς πάτο. Ήδη, ένα μουχλιασμένο αεράκι, τριών αιώνων μπαγατάτικο, ξεχυνόταν από το άνοιγμα. Τότε, συνειδητοποίησε ότι,

Αυτό που φαινόταν να είναι το υποτιθέμενο τέλος της νεκρής σήραγγας Μπένιον δεν ήταν παρά ένας ετοιμόρροπος ψεύτικος τοίχος — εμφανώς, το πέρασμα εκτεινόταν προς τα εμπρός.

Ο Λάζαρος κοίταξε μέσα από το άνοιγμα, με την κουκούλα του να τρεμοπαίζει μπροστά στην τρύπα που βογκούσε ο άνεμος. Από κάθε άποψη, εκτός από μία, η συνεχιζόμενη σήραγγα αντικατόπτριζε το ασφράγιστο τμήμα. Θα μπορούσε να φανεί σαν το πέρασμα να είχε εγκαταλειφθεί πριν καν ολοκληρωθεί πλήρως, αφού, παρόλο που κρύπτες πλαισίωναν τα τοιχώματα της σήραγγας, καμία από τις κοιλότητες δεν είχε ολοκληρωθεί με πόρτες. Έσπρωξε ανάμεσα στις χαλαρωμένες πέτρες και μπήκε μέσα. Προφανώς, οι κρύπτες δεν είχαν ποτέ φιλοξενήσει λείψανα. Η πρώτη όχι, ούτε η δεύτερη — και τα πτώματα πάντα λερώναν τις υποκείμενες πέτρες με μια σκουριασμένη πατίνα που ούτε αιώνες δεν μπορούν να αφαιρέσουν. Συνέχισε να κατεβαίνει τη σήραγγα, περνώντας δίπλα από τις πολυάριθμες ακατοίκητες και ημιτελείς κρύπτες.

Ενώ ο αέρας στις κρύπτες παρέμενε καθαρός, καθώς προχωρούσε ακόμα πιο κάτω στον διάδρομο, ο αέρας ομολογούσε θάνατο — ο οποίος εντεινόταν με τη μόλυνση των αρχαίων λειψάνων. Ο Λάζαρος έψαξε βαθύτερα. Στο τέλος της σήραγγας, διαπίστωσε ότι η είσοδος της τελευταίας κρύπτης ήταν διαφορετική από τις άλλες, καθώς είχε μια κοντή και κουρελιασμένη πόρτα, αλλά σφραγισμένη από τα υπολείμματα ενός ετοιμόρροπου πέτρινου τοίχου - σαν να είχε κατασκευαστεί ένας νεότερος τοίχος από πέτρες για να κρύψει όλα τα ίχνη της τώρα εκτεθειμένης πόρτας. Πέρα από τις ραγισμένες σανίδες της πόρτας διαπερνούσε η μυρωδιά της σήψης. Τράβηξε χαλαρές πέτρες, έσκισε κουρτίνες από ιστούς αράχνης, έσπρωξε μακριά σανίδες με κοιλώματα και φθαρμένες από σκουλήκια και γλίστρησε μέσα. Ούτε μια κουκκίδα φωτός δεν έλαμπε, κι όμως σε αυτό το παρθένο και νεκρικά σιωπηλό σκοτάδι πέρα από τα διάσπαρτα υπολείμματα της κοντής κουρελιασμένης πόρτας, οι πεινασμένες κόρες των ματιών του Λάζαρου άνοιξαν ασυνήθιστα. Σαν σφαίρες ενός τέλει νυκτόβιου αρπακτικού, ξεφλούδισαν τα λέπια του σκότους και είδαν τα πάντα.

Η κρύπτη έμοιαζε σαν να είχε χρησιμοποιηθεί κάποτε ως χώρος διαβίωσης, ωστόσο η μυρωδιά της ήταν έντονα αυτή ενός τάφου. Σπασμένα κεραμικά, σάπια υφάσματα και σκονισμένα αντικείμενα ήταν σκορπισμένα τριγύρω. Ο Λάζαρος έψαξε στις εσοχές των τοίχων, χωρίς να ανακαλύψει κανένα λείψανο τυλιγμένο σε μοναχό. Αντίθετα, οι ανοιχτοί τάφοι χρησίμευαν ως ράφια αποθήκευσης, κρατώντας συντρίμμια από ένα παράξενο σύμπλεγμα. Και μια άλλη μυρωδιά πλανιόταν στον αέρα - η ελαφριά έντονη γεύση μελανιού. Ο Λάζαρος διέσχισε το δωμάτιο και στάθηκε πάνω από ένα στενό τραπέζι και πάγκο, που κάποτε χρησιμοποιούνταν ως γραφείο. Η κορυφή τους ήταν λερωμένη με γρατσουνιές, κεριά και λεκέδες από μελάνι. Πάνω σε αυτό, ένα μελανοδοχείο βρισκόταν γεμάτο κρούστα και άδειο. Κάτι περίεργο στο τραπέζι τράβηξε την προσοχή του καθώς εξέταζε την επιφάνειά του περισσότερο. Από κοντά, γέρνοντας το κεφάλι του σε προσεκτική μελέτη. Ούτε το μελανοδοχείο ούτε οι λεκέδες αποκάλυπταν κάποια διάκριση. Ωστόσο, οτιδήποτε τραβούσε την προσοχή του ήταν ασαφές αλλά σίγουρο στην ύπαρξή του. Κατέβασε τη μύτη του λίγα εκατοστά από το τραπέζι και το μύρισε. Παρόλα αυτά, τίποτα δεν εμφανιζόταν.

Έπειτα έκανε πίσω, στρέφοντας το βλέμμα του πάνω στο γραφείο — και εκεί ήταν. Ο Λάζαρος σκούπισε ένα στρώμα σκόνης. Όποια περιέργεια κι αν βασάνιζε τις αισθήσεις του, το έκανε μόνο μέσα από τα μάτια του. Αφού αφαιρέθηκαν η σκόνη και τα υπολείμματα, οι υπόλοιπες γρατσουνιές του γραφείου πήραν μορφή και δεν βρήκε τίποτα τυχαία σκαλίσματα, αλλά σύμβολα με τάξη. Δεν ήταν ιερογλυφικές εικόνες— παρουσιάζονταν πιο ευδιάκριτα ως συνεχόμενες σειρές γεωμετρικών σχημάτων. Η θέση και η μεταξύ τους απόσταση καθόριζαν την προφορά—και το νόημα στο νόημα του Λαζάρου. μάτι. Στο αναγνωρίσιμο μοτίβο, κύκλοι και γραμμές σχημάτιζαν γράμματα—λέξεις—προτάσεις—που τελικά συγκεντρώνονταν σε σαφείς και κατανοητές ροές νοήματος. Ωστόσο, οι επιγραφές δεν ήταν ούτε γαλλικές ούτε λατινικές, αλλά γραμμένες σε μια παράξενη γλώσσα, άγνωστη έκτοτε στον κόσμο της πέννας και της περγαμηνής. Στην πραγματικότητα, κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να είχε γράψει το μήνυμα στο γραφείο, αφού η γλώσσα του δεν γεννήθηκε ποτέ στη γη. Με κάποια δυσκολία, ο Λάζαρος πρόφερε τις λέξεις και διέκρινε τη σημασία τους:

Σήμερα, κάνω ένα δώρο στον αδερφό μου.

Αυτή η κρύπτη περιέχει ολόκληρο τον λόγο μου.

Στη γωνία της κρύπτης,

έχει ύψος τέσσερις πέτρες—

η τέταρτη πέτρα είναι χαλαρή.

Ο Λάζαρος κοίταξε προς τη γωνία της κρύπτης — ακριβώς τέσσερις πέτρες στον τοίχο ψηλότερες από τις πλάκες του δαπέδου — ένα στενό κενό από χαμένο κονίαμα περιέβαλλε την άκρη μιας φθαρμένης πέτρας. Έβγαλε την πέτρα από τον τοίχο και, από το εναπομείναν κοίλωμα των αρχαίων ιστών αράχνης, έβγαλε ένα χοντρό ρολό κιτρινισμένων σελίδων. Τις ξετύλιξε πάνω στο γραφείο. Η πιο πάνω σελίδα ήταν μια επιστολή που έγραφε:

Για Σένα, Αδελφέ Μου—

Την εικοστή όγδοη ημέρα του Σεπτεμβρίου, στο έτος του Κυρίου μας, χίλια εξήντα τέσσερα, γράφω με το παρόν το τελευταίο από τα πολλά φύλλα. Ας είναι βαριά η καρδιά μου, γιατί σύντομα θα γνωρίζω την κατάσταση του Θανάτου. Η μυρωδιά του με καταβροχθίζει. Στην απώλειά μου, πιέζομαι να θαυμάσω εκείνο το μέρος του Θεού, που επιτρέπει σε τέτοιες θλίψεις και κακία να επικρατούν κάτω από Αυτόν. Δεν μπορώ να το συλλάβω - με όλα τα μάτια μου, δεν θα καταλάβω ποτέ. Η πίστη μου έχει πετάξει. Η φλόγα είναι πνιγμένη στο στήθος μου, και δεν είμαι τίποτα περισσότερο από τον Θάνατο που περιμένει τον εαυτό του.

Θα έπρεπε να σας προειδοποιήσω για το Συμβούλιο. Με την εύνοιά του Συμβουλίου, μου προσφέρθηκε μια συμφωνία. Μέχρι τώρα,

Η συμφωνία ήταν η εξής—ότι μέσω της δικής μου μετάφρασης, θα αποκρυπτογραφούσα για αυτούς τη γλώσσα του Gatestone. Με τη σειρά τους, θα μου έδιναν την ελευθερία—μια τέτοια ελευθερία ώστε να εγκαταλείψω για πάντα το Abbaye des Gardiens. Δεν είχα άλλο τρόπο παρά να συμφωνήσω.

Δύο ολόκληρες εποχές πέρασαν καθώς μετέφραζα τα αποσπάσματα, τα οποία μου έφερναν μεμονωμένα στα καταλύματά μου. Σε αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα, από όλα τα χρόνια μου, έζησα πλήρως ικανοποιημένος ως άνθρωπος του Θεού. Δεν ήταν πλέον ο περιορισμός μου βάρος πάνω μου, γιατί το Συμβούλιο στόλιζε τα καταλύματά μου σαν να ήμουν Βασιλιάς. Όλα μου δόθηκαν, εκτός από το χαλάρωμα των αλυσίδων μου ή την απόλυση των παπικών φρουρών και των ασφυκτικών αναθυμιάσεων των πυρσών τους που παρέμειναν για πάντα σταθμευμένες έξω, στην πόρτα μου.

Δεν μου έλειπε τίποτα άλλο παρά η ελευθερία μου, και συνέλαβα το όνειρο τόσο αληθινό όσο τα κρύα δεσμά που ήταν δεμένα γύρω από τα χέρια μου. Παρ' όλα αυτά, προς τα μέσα της δεύτερης σεζόν, έπεσα σε μια ακλόνητη θλίψη. Ακόμα και για να διώξω το όνειρο. Από τη γλώσσα της Πύλης, έμαθα τον σκοπό του. Με βασάνιζε τόσο πολύ που σταμάτησα να προσεύχομαι. Η πίστη μου, φοβάμαι ότι έχει χαθεί για πάντα. Δεν επιθυμώ τίποτα περισσότερο από τον θάνατο. Λόγω του σχεδίου του Θεού, δεν θα συλλέξω ποτέ τις μεθόδους Του, αλλά θα γνωρίζω πάντα τη θέση μου σε Αυτόν.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, σταμάτησα τις μεταμαντείες, εξοργίζοντας έτσι το Συμβούλιο. Σε απάντηση, το Συμβούλιο αφαίρεσε κάθε έπιπλο από τα καταλύματά μου και με επανέφερε στις φρικτές συνθήκες που είχα υποστεί πριν ξεκινήσει η εργασία μου γι' αυτούς. Αρρώστησα. Μετά από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, συμφώνησα να ολοκληρώσω τις μεταμαντείες βάσει της συμφωνίας μόνο με την επανάληψη της υπόσχεσης της ελευθερίας.

Έκτοτε ολοκλήρωσα το έργο και έχουν περάσει τρεις περίοδοι. Για ένα διάστημα, αμφισβήτησα τον περιορισμό μου. Ο Ηγούμενος του Συμβουλίου μίλησε μόνο για αυτόν τον λόγο - να προσφέρω , για περαιτέρω χρονικό διάστημα, το συμβούλιο μου στους ιερείς. Δεν τους έχω δει για σχεδόν μια περίοδο. Έκτοτε, έχω συνειδητοποιήσει ότι δεν υπηρετώ πλέον το Συμβούλιο, όπως αποδεικνύεται εν μέρει από την επιδεινούμενη κατάσταση των καταλυμάτων μου. Με τον καιρό, κατάλαβα ότι ποτέ δεν είχαν σκοπό να με απελευθερώσουν από αυτή τη δουλειά, ούτε καν από την αρχή. Αυτά είναι τα τελευταία μου λόγια, καθώς το μελάνι μου στεγνώνει ακόμα και τώρα. Προς μεγάλη μου έκπληξη, ο Ηγούμενος του Συμβουλίου ήρθε στο κελί μου νωρίς σήμερα το πρωί. Με ενημέρωσε ότι δεν θα απελευθερωνόμουν ποτέ - αυτό ήταν αντίθετο με την τελική απόφαση του Συμβουλίου, από ό,τι πάρα πολλά για την τοποθεσία και τα λόγια της πέτρας. Αντ' αυτού, το Συμβούλιο μου πρόσφερε άφεση αμαρτιών, ένα ανώδυνο φίλτρο ύπνου και την υπόσχεση ιερής ταφής.

Δυστυχώς, έχω ακόμα χρόνο για να σκεφτώ αυτή την προσφορά, καθώς θα επιστρέψει την επόμενη μέρα. Για άλλη μια φορά, δεν έχω άλλη επιλογή από το να συμφωνήσω με το φίλτρο, για να μην αντιμετωπίσω τους τρόμους του ήλιου. Σου αφήνω, αδερφέ μου, που μπορείς να διαβάσεις αυτά τα λόγια, όλες τις πρωτότυπες επιγραφές της Πύλης. Είθε να τα πας καλύτερα από εμένα. Είθε να μάθεις από τη ζωή μου.

Αληθινά, μπορώ να περιπλανηθώ ελεύθερα μέσα στα χρόνια μόνο με μια ανάμνηση γλυκιάς θλίψης. Έζησα μια ζωή που δεν ήταν δική μου, σε αυτή την κρύπτη που δεν ήταν δική μου, κι όμως με ένα όνειρο μιας στιγμής που ήταν ολοκληρωτικά δικό μου - ένα όνειρο ελευθερίας που αποδείχθηκε πιο γλυκό από οτιδήποτε μπορούσε ποτέ να μου προσφέρει η ίδια η ελευθερία.

Είμαι—

Κληρικός Ναραμσίν

—Μεταφραστής Συμβουλίου

Ένα παγωμένο αεράκι ανακάτεψε τις σελίδες, κουβαλώντας μαζί του μια μυρωδιά σάπιων οστών. Μάζεψε τις σελίδες από το γραφείο και εξέτασε περαιτέρω την κρύπτη. Στον απέναντι τοίχο, στην πιο χαμηλή εσοχή του, ένα ύφασμα ήταν τυλιγμένο πάνω σε κάτι εντελώς κρυμμένο. Πλησίασε. Καθώς ο Λάζαρος άρπαξε το ύφασμα, αυτό θρυμματίστηκε στα δάχτυλά του σαν σεντόνι υφασμένο από ιστούς αράχνης. Προσεκτικά, ξεκόλλησε το σάπιο ύφασμα για να αποκαλύψει—

«Α!» Ξαφνικά, άφησε το ύφασμα σαν να τον είχε δαγκώσει. Η ανάσα του έφυγε και Έπεσε ανάσκελα στο πάτωμα. Και ένα ρίγος τον κυρίευσε. Η καρδιά του φτερούγισε. Φλεγόμενα τσιμπήματα έλουσαν το σώμα του. Αλυσοδεμένα σκληρά μπροστά του βρίσκονταν τα λείψανα ενός ενήλικου Γκροτέσκο - τα οστά του Ναραμσίν. Είχε δει πολλά πτώματα, αλλά ποτέ δεν είχε δει άλλο Γκροτέσκο. Χοντροί κυνόδοντες ήταν αγκυροβολημένοι σε ένα κατά τα άλλα ανθρώπινο κρανίο. Οστά φτερών βρίσκονταν κάτω από το πτώμα. Ο Λάζαρος κοίταζε τον εαυτό του - μια μεγαλύτερη εκδοχή του εαυτού του - αποσυντεθειμένο και τυλιγμένο σε αλυσίδες!

Ο Λάζαρος έφτασε σε μια κατάσταση απόλυτης φρίκης—αυτή η καθηλωτική και βραχύβια κατάσταση συμπίεσμένη ανάμεσα σε μια κραυγή και μια απολιθωμένη σιωπή. Αν δεν ήταν πολύ ζωντανός, η καρδιά του θα είχε καλέσει τον Θάνατο να την ηρεμήσει.

Πήδηξε όρθιος και έφυγε τρέχοντας από την κρύπτη με τους πάπυρους του Ναραμσίν. Πέταξε πάνω από τη σήραγγα Μπένιον, βούτηξε μέσα από την τρύπα του ψεύτικου τοίχου και πήδηξε ανάμεσα στις σκορπισμένες πέτρες. Σε μια στιγμή, επέστρεψε μέσα στους αμόλυντους και γνώριμους τοίχους των καταλυμάτων του,

κρυμμένος κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού του. Μέσα στην παρατεταμένη σιωπή, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά μαζί με το μυαλό του. Έβαλε βιαστικά τους πάπυρους ανάμεσα στις πτυχές του χαλακιού του, έλεγξε τα κορδόνια της κουκούλας του και θάφτηκε βαθιά στο κρεβάτι. Ένωθε βρώμικος - μολυσμένος μέσα του. Λαχταρούσε αθώα όνειρα - στιδήποτε, εκτός από την φρικτή εικόνα των δικών του αλυσοδεμένων λειψάνων. Ποτέ δεν είχε νιώσει τόσο μόνος - τόσο απειλημένος - τόσο θανάσιμα φοβισμένος.

Μαζί, ο χτύπος της καρδιάς του και το μαρτύριο του μυαλού του τον έριξαν σε έναν διεστραμμένο εφιάλητη - όχι τόσο σε έναν τρόμο όσο στην εξασθένηση μιας υπερβολικά φορτισμένης ψυχικής κατάστασης. Σε αυτό το όνειρο, βρήκε τον γυμνό εαυτό του να ανεβαίνει τρέχοντας την καμπύλη σκάλα και προς την ψηλότερη πόρτα εισόδου της κατακόμβης. Έτρεχε προς την ελευθερία - λαχταρούσε να απελευθερωθεί από τις σήραγγες - από τα καταρρέοντα τείχη του θανάτου. Κάθε χτύπημα της καρδιάς του ήταν ένα ακόμη σκαλοπάτι ανέβαινε, όμως, όσο πιο γρήγορα ανέβαινε, τόσο πιο ψηλά η είσοδος έφευγε μακριά του - διαγράφονταν στο βάθος. Σκάλες ακολουθούσαν σκάλες - και ακόμα περισσότερες σκάλες, ίσως αρκετοί σε αριθμό ακόμη και για να ανέβουν στους ουραμούς. Και σε όλη την παραμονή που έρπει, όσο αιώνια κι αν φαινόταν, το φρικτό όνειρο επαναλαμβάνονταν ξανά και ξανά —Ταμπ- ταμπ-ταμπ-λαούμ! Ταμπ-ταμπ-ταμπ-λαούμ!

~*~

Η κατακόκκινη λάμψη του πρώτου φωτός ξεχύθηκε πάνω από το Αβαείο Gardiens. Ωστόσο, με τους μοναχούς και τους ιπποκόμους περιορισμένους σε καταλύματα και τις πρωινές λειτουργίες στην άκρη, το σκοτεινό έδαφος του Αβαείου ήταν τόσο άψυχο όσο η κρύπτη του Naramsin. Παρόλα αυτά, μέσα στα περισσότερα καταλύματα των κοιτώνων, ένας ιερέας γονάτισε στα πόδια του κρεβατιού του από σανίδες, προσευχόμενος για ανώδυνη μεταμόρφωση. Σε άλλα, σκιές ανυπομονησίας μετατοπίζονταν μέσα στα πέτρινα πλαίσια των στενών παραθύρων, ρίχνοντας περίεργα βλέμματα πάνω στον κήπο. Μια ατμόσφαιρα ανησυχίας - έντασης πλανιόταν.

Ο μοναχός Ιβάν έγειρε στο παράθυρο του κελιού του, κοιτάζοντας κάτω τις φαντασματικές ρόμπες που διέσχιζαν το αυλή. Ρίξε μια ματιά στον ήλιο που ανατέλλει και έβαλε τα δάχτυλά του στο πλαίσιο του παραθύρου. Από κάτω, ξεκίνησε η τελετουργία καθώς ο ηγούμενος Βόνιγκ συνόδευσε τρεις γεροδεμένους ιερείς στο λουτρό.

Μόλις μπήκε μέσα, ο Ηγούμενος έδωσε εντολή στους μοναχούς του: «Εσείς—κλείστε την πόρτα και πάρτε τη θέση σας στο παράθυρο. Οι δυο σας—φέρτε το πράγμα. Και να προσέχετε τα δόντια του!» Ο Ηγούμενος περπατούσε προς ένα πέτρινο τραπέζι που βρισκόταν πιο κοντά στον ανατολικό τοίχο. Η κορυφή του σταντ ήταν μαύρη σαν κάρβουνο, εμφανώς απανθρακωμένη από πολλές προηγούμενες φωτιές. Μαζί, δύο μοναχοί εξαφανίστηκαν στο ημίφως του λουτρού, ενώ ένας τρίτος γύρισε τον Ηγούμενο και κοίταξε μέσα από μια κάθετη σχισμή ανάμεσα στα κλειστά σανίδια παραθύρων που έβλεπαν προς την κατεύθυνση της αυγής.

Σέρσιμοι βηματισμοί, βογκητά και σφύριγμα μαρτυρούσαν μια πάλη στο πίσω μέρος του λουτρού. «Προσοχή!» φώναξε ο Βόνιγκ. Έβγαλε ένα μικρό φλασκό από τη ρόμπα του και έριξε μπαχαρικά πάνω στο τραπέζι. Μουρμούρισε προσευχόμενος.

Οι δύο γεροδεμένοι μοναχοί επέστρεψαν με την Γκροτέσκα, συνοδεύοντάς την καθώς εκείνη πάλευε εναντίον τους. «Ο ήλιος καθαρίζει τον τοίχο, Ηγούμενο!» φώναξε ο ιερέας δίπλα στο παράθυρο. Η Βόνιγκ επιβεβαίωσε με ένα νεύμα, μουρμουρίζοντας ακόμα. Οι μοναχοί την έσυραν στο τραπέζι καθώς η Βόνιγκ απαγγέλθηκε από το χειρόγραφο του· «Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum· adveniat regnum tuum· fiat voluntas tua in terra—»

Η Γκροτέσκα ακούμπησε τα πόδια της στην άκρη του τραπεζιού, παλεύοντας ενάντια στους απαγωγείς της καθώς τους φώναζε, «Μπα! Έκα αμ σα τωλάρ!»

Ο Ηγούμενος απάντησε, συνεχίζοντας, «—in terra sicut in caelo. Panem nostrum cotidianum da nobis hodie—»

Σύριζε στους μοναχούς, κρατώντας τον εαυτό της μακριά από το τραπέζι καθώς χτυπούσε δυνατά. Οι ιερείς της έβαλαν δερμάτινα λουριά γύρω από τους καρπούς και τους αστραγάλους. Της έλυσαν τα σχοινιά, χάνοντας την ισορροπία της πριν την σύρουν πάνω στο τραπέζι, με τα φτερά της να χτυπούν στο πρόσωπό τους. Οι μοναχοί τοποθετήθηκαν εκατέρωθεν του τραπεζιού, κρατώντας ο καθένας από ένα ζευγάρι ιμάντες που στερέωναν τα χέρια και τα πόδια της στην πέτρινη πλάκα. Η πάλη είχε τελειώσει, δεν μπορούσε να απελευθερωθεί. Καθισμένη σε λυγισμένα γόνατα, μπορούσε μόνο να κοιτάξει τον Ηγούμενο. Το μάτι του Βόνιγκ γύρισε πάνω στις γραπτές λέξεις. «—et dimitte nobis debita nostra, sicut et nos—»

Ο Γκροτέσκος τον διέκοψε με μια απαλή, κοριτσίστικη παράκληση. «Σατ να κάουτ... εεε; Κάουτ;»

Ο Βόνιγκ άφησε την προσοχή του και κοίταξε για λίγο ψηλά από τον τόμο που κρατούσε στην αγκαλιά του για να ανακαλύψει ένα γλυκό αλλά τρομερά πληγωμένο πρόσωπο - για να εντοπίσει ακόμη και τα δάκρυα που έλαμπαν μέσα σε ένα ζευγάρι εκπληκτικά μπλε μάτια. Και παρατήρησε καθαρά, σαν για πρώτη φορά, ότι φαινόταν εντυπωσιακά πιο ανθρώπινη από οποιοδήποτε άλλο Γκροτέσκο είχε δει - σε όλες τις μέρες του. Σαφώς, εκτός από τα φτερά και τα αυτιά της, θα μπορούσε να μην φαινόταν τίποτα περισσότερο από ένα φτωχό και τρομοκρατημένο κορίτσι, παγιδευμένο ανάμεσα στα ακινητοποιητικά σχοινιά ενός ζευγαριού γεροδεμένων και κατσουφιασμένων ιερέων.

Ο Βόνιγκ έστριψε το ανήσυχο βλέμμα του, συνεχίζοντας, «—et nos dimittimus—» Ο Βόνιγκ πνίγηκε στα λόγια του. Καθάρισε τον λαιμό του, «—et nos dimittimus debitoribus nostris—» Ξανά, η φωνή του κόπηκε. Διέκοψε την απαγγελία του, γύρισε και φώναξε στον ιερέα στην απέναντι πλευρά του λουτρού: «Αποκαλύψτε το καταραμένο παράθυρο! Κάντε το τώρα!»

Οι δύο μοναχοί έγειραν πίσω στα σχοινιά τους. Εκείνη τους σφύριξε. Ο άλλος ιερέας άρπαξε τα ξύλινα παντζούρια, αλλά δίστασε. Κοίταξε ξανά το Γκροτέσκ, κάνοντας μια γκριμάτσα, όταν ο Βόνιγκ είδε δάκρυα να πλημμυρίζουν τα μάτια του.

«Τελείωσε, μοναχέ!» τον μάλωσε ο Βόνιγκ. Αμέσως, ο ιερέας άνοιξε διάπλατα τα παντζούρια.

και οι ακτίνες του ήλιου έλουζαν το λουτρό.

«Τρίξιμο!» Μια διαπεραστική κραυγή αντήχησε στον χώρο του Αββαείου. Ένα σύννεφο στάχτης έβραζε από το παράθυρο του λουτρού.

Η πόρτα του λουτρού άνοιξε διάπλατα και ο βήχας Βόνιγκ βγήκε βιαστικά από την γεμάτη καπνό είσοδο, τρίβοντας τα μάτια του καθώς έσπευδε στο γραφείο του. Λίγο πιο πέρα, οι υπόλοιποι μοναχοί βγήκαν από το κτίριο, κουβαλώντας ανάμεσά τους ένα πέτρινο άγαλμα ενός ακόμη Γκροτέσκου - ενός άλλου ηλιοκαμένου Έλτζο με ανοιχτά φτερά - η στάση του παγωμένη σε γονατιστή θέση και το ανυψωμένο πρόσωπό του αποκαλύπτουν μια γρανιτένια έκφραση απόλυτης α

Στην απέναντι αυλή, το στενό πλαίσιο ενός παραθύρου κοιτώνα του δεύτερου ορόφου σκιαγράφησε έναν ψηλό ιερέα με μια ασημένια τρίχα, που έκλαιγε, με το χέρι του στο στόμα του. Δίπλα στην οροφή του κοιτώνα, ένα ακόμη ζευγάρι μάτια κοίταζαν τους μοναχούς και το άγαλμά τους: μαύρες σφαίρες σαν χάντρες ενός φωτεινού κορακιού σκαρφαλωμένου στην κορυφή της δαμασκηνιάς της αυλής. Παρακολουθούσε με ευλάβεια καθώς οι τρεις μοναχοί μετέφεραν το τελευταίο Gardiens Grotesque - το τελευταίο «δώρο» Gardiens που επρόκειτο να παραδοθεί στη Μονή Cancellο στην Κεντρική Ιταλία, για να τοποθετηθεί στην κορυφή του καθεδρικού ναού.

~*~

Ο Ιβάν πέρασε την είσοδο της κατακόμβης. Κατέβηκε τη σκάλα όταν συνάντησε τον Λάζαρο, ο οποίος κρατούσε έναν αναμμένο φακό και κινούνταν νευρικά.

Ο Ιβάν σταμάτησε στα σκαλιά. «Λάζαρε;»

«Μαρέ, υπάρχει κάτι που πρέπει να σου πω. Συνέβη την προηγούμενη νύχτα.»

«Τι συνέβη;» Ο Ιβάν κατέβηκε βιαστικά τα υπόλοιπα σκαλιά. «Τι συνέβη;» Γύρισε τον Λάζαρο και μια πέτρινη γωνία για να ανακαλύψει τους πυρσούς της κατακόμβης που ήδη έκαιγαν. «Γιατί άναψες όλους τους πυρσούς τόσο νωρίς—και πριν από την άφιξή μου;» «Έχει συμβεί ένα ατύχημα, μοναχέ.»

«Ο κρατούμενος;»

«Η στέγη έχει πέσει μέσα.»

«Τι; Πληγώθηκες;» Ο Ιβάν τον άρπαξε από το μπράτσο, τον γύρισε και τον εξέτασε με την επιτακτικότητα ενός αυστηρού και πληγωμένου φύλακα.

«Όχι, μοναχέ.»

«Δείξε μου!» Ο Ιβάν πήρε τον πυρσό του Λάζαρου και τον ακολούθησε στη σήραγγα Μπένιον, μέχρι το τέλος της. Ο Ιβάν σήκωσε τον πυρσό ψηλά, περπατώντας μέσα από πέτρες και επιθεωρώντας τη ζημιά. Τότε εντόπισε την τεράστια τρύπα στον τοίχο και πάγωσε.

«Η σήραγγα συνεχίζεται;» Γύρισε προς τον Λάζαρο, με το μέτωπό του σηκωμένο από δυσπιστία.

«Έτσι είναι, μοναχέ.»

Ο Ιβάν κράτησε τον πυρσό του δίπλα στην τρύπα και η φλόγα του έγερνε στο μουγκρητό αεράκι.

«Μείνε εδώ», δήλωσε ο Ιβάν, σκαρφαλώνοντας μέσα από το κοίλωμα.

«Κι όμως έχω ήδη—» έπιασε τον εαυτό του ο Λάζαρος.

Ο Ιβάν τον κοίταξε ξανά και είπε: «Έχεις έρθει εδώ μέσα;»

«Ναι, μοναχέ, αλλά—»

«Τότε, θα συζητήσουμε για την ανυπακοή σου αργότερα.»

Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του. Μόλις πέρασε από την τρύπα, ο Ιβάν τον κοίταξε. «Λοιπόν, έλα τότε —αφού ξέρεις τον δρόμο.

Ο Λάζαρος πήδηξε πίσω του.

Καθώς ο Ιβάν φώτιζε κάθε μία από τις άδειες κρύπτες, ο Λάζαρος τον ακολουθούσε από κοντά. Αλλά το αγόρι υποχώρησε καθώς ο Ιβάν πλησίαζε την τελευταία κρύπτη.

«Μαρέ, υπάρχει ένα... υπάρχουν κόκαλα εκεί μέσα», παραδέχτηκε ο Λάζαρος, δείχνοντας μια ανοιχτή πόρτα, η είσοδος της οποίας ήταν σπαρμένη με πέτρες.

Ο Ιβάν μπήκε μέσα, αλλά ο Λάζαρος έμεινε εκεί που στεκόταν. Έσφιξε τα αυτιά του κάτω από την κουκούλα του. Άκουσε τον Ιβάν να τραβάει το σάπιο ύφασμα - άκουσε τον Ιβάν να σταματάει απότομα την αναπνοή του - άκουσε την παρατεταμένη σιωπή που ακολούθησε και, όταν ο Ιβάν βγήκε από την κρύπτη, ο Λάζαρος μελέτησε το πρόσωπό του στο φως του φακού. Ο Ιβάν ήταν χλωμός και τραβηγμένος, αλλά δεν είπε τίποτα. Απλώς κοίταξε το πάτωμα ανάμεσα σε αυτόν και τον Λάζαρο, σαν να ήταν χαμένος στις σκέψεις του.

Ο Λάζαρος έσπασε τη σιωπή. «Μαρέ, είναι σαν εμένα. Το είδες; Και φοράει αλυσίδες.»

Ο Ιβάν πέρασε βιαστικά από τον Λάζαρο. «Πρέπει να φύγουμε. Τώρα!» Ούτε μια φορά δεν κοίταξε πίσω.

«Μαρέ, γιατί είναι εκεί μέσα;» ρώτησε ο Λάζαρος, ακολουθώντας βιαστικά από πίσω του.

«Περίμενα να μείνεις στο κρεβάτι. Μην πεις τίποτα για αυτά που είδες. Τέλος στις ερωτήσεις.»

Το αγόρι διέκρινε θυμό στην κοφτερή του γλώσσα.

«Συγχώρεσέ με, μοναχέ.» Ο Λάζαρος επιτάχυνε το βήμα του για να ακολουθήσει το γρήγορο και σταθερό βήμα του Ιβάν.

Αφού έφυγαν από το νεοανακαλυφθέν τμήμα της σήραγγας, ο Ιβάν ζήτησε από τον Λάζαρο να τον βοηθήσει να σφραγίσει την τρύπα με τις πέτρες που είχαν πεσθεί προηγουμένως. Ο Λάζαρος του έφερε μια μυστρί και ξαναγέμισε κουβάδες με φρέσκο κονίαμα και νερό. Τελικά, όταν ο Ιβάν ήταν σίγουρος ότι κανένας άλλος μοναχός δεν θα υποψιαζόταν ότι ο τοίχος ήταν ψεύτικος, διέταξε τον Λάζαρο να επιστρέψει στο κατάλυμά του και του είπε να παραμείνει εκεί.

Ο Ιβάν γνώριζε πολύ καλά ότι η αποκατάσταση της σήραγγας Μπενιόν έπρεπε να περιλαμβάνει την ανύψωση ενός νέο τοίχο ενάντια στον πρόσφατα ανακαλυφθέν ψεύτικο τοίχο. Αν οι συνάδελφοί του ιερείς ανακάλυπταν τον

απομεινάρια του Γκροτέσκου —στο χάος των φημών και της αναταραχής που θα προέκυπτε αναπόφευκτα από τα ευρήματά του— τότε η υπερβολική προσοχή θα μπορούσε να πέσει κατευθείαν στον Λάζαρο. Κανείς δεν έπρεπε να το μάθει, σκέφτηκε, συλλογίζόμενος τα σχέδια αποκατάστασης καθώς έβγαινε από τις κατακόμβες και κατευθυνόταν προς το γραφείο του ηγούμενου . Άλλωστε, η ηλικία της σήραγγας Μπενιόν δεν ήταν μυστικό. Από πολύ καιρό πριν, είχε προειδοποιήσει τον ηγούμενο Βόνιγκ για την τελική της κατάρρευση και, στην αρχαία ωριμότητά της, η στιγμή ήταν απλώς θέμα χρόνου.

~*~

Το αβαείο έσφυζε από μοναχούς και ξυρισμένα αγόρια. Το κουδούνι της κύριας πύλης χτύπησε στο βάθος. Τελικά, ένας ντυμένος υπηρέτης διέσχισε την αυλή τρέχοντας. Σαν τον Λάζαρο -σαν φάντασμα από λινάτσα- το αγόρι φορούσε μάσκα προσώπου με τρύπες στα μάτια. Μια ολόκληρη κουκούλα κάλυπτε το κεφάλι του. Πέταξε δίπλα από έναν μοναχό που τον μάλωσε. «Μιγκουάλ! Τρέξιμο;»

Το αγόρι επιβράδυνε και έκανε ένα γρήγορο βήμα. Στο βάθος της Μονής, σταμάτησε μπροστά στον μοναχό Γκρέιτ και υποκλίθηκε. Ο ιερέας τον πρόσεξε. «Μιγκουάλ, η μάσκα σου είναι σκισμένη δίπλα στο μάτι». τρύπα. Ζήτησε από τον μοναχό Ιβάν να τη ράψει ή να φτιάξει μια καινούργια.

«Ο μοναχός Ιβάν ράβει να-να-καινούργια μάσκα ήδη. Μοναχέ, μ... μιλάω;» Τα ασαφή λόγια του αγοριού υποδήλωναν μια σοβαρή παραμόρφωση του στόματος κρυμμένη κάτω από τη σκισμένη μάσκα.

«Τώρα, λοιπόν, έξω.»

«Στρατιώτες στην —στην πύλη! Από την Αβινιόν! Άμαξα μαζί τους—ένας ιερέας μέσα! Κόκκινη ρα-ρα- ρόμπα», τραύλισε ο ιπποκόμος.

«Τι φοράει στο κεφάλι του, αγόρι μου;» ρώτησε ο Γκρέιτ, ξαφνικά συγκλονισμένος.

«Άσπρο καπέλο ρα-ρα-γύρω από τα αυτιά του. Ένα άλλο στην αγκαλιά του—είναι μεγάλο. Ρα-ρα-κόκκινο καπέλο.»

«Τι, για το όνομα του Αγίου—» είπε ο Γκρέιτ στο αγόρι. «Άκουσέ με! Ενημερώστε τον Ηγούμενο ότι φτάνει ένας Καρδινάλιος από την Αβινιόν! Τώρα, φύγετε!»

Το αγόρι έκανε μια υπόκλιση και απομακρύνθηκε γρήγορα όταν ο Γκρέιτ τον μάλωσε. «Μιγκουάλ! Τρέξε!» Ο ιπποκόμος όρμησε μπροστά και γύρισε γρήγορα σε μια γωνία.

Το χτύπημα της καμπάνας συνεχίστηκε καθώς ο Γκρέιτ περπατούσε προς την μπροστινή είσοδο. Είδε έναν ψηλό στρατιώτη με σγουρά μαύρα μαλλιά μέχρι τους ώμους, λεπτό μουστάκι και γένια, και πράσινα μάτια να στέκονται μπροστά στην πύλη. Μια βαριά ουλή ζάρωσε στο μάγουλο ενός αυστηρού και σκληραγωγημένου στη μάχη προσώπου. Ο Γκρέιτ άνοιξε την πόρτα και άνοιξε διάπλατα την πύλη. Ο στρατιώτης έφτυσε στο έδαφος πριν τον παρακάμψει. Στο πέρασμα, έριξε ένα ψυχρό βλέμμα και γκρίνιαξε: «Ή χρειάζεσαι ένα μεγαλύτερο κουδούνι ή μεγαλύτερα αυτιά».

Ο Γκρέιτ συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας το σάλιο του Λοχαγού Μπορν. Τότε ανακάλυψε τον Καρδινάλιο Μπλάζι να βγαίνει από μια άμαξα. Ο Μπλάζι πλησίασε τον Γκρέιτ, κρεμώντας το πλατύγυρο καπέλο του πάνω στα διαβολικά μάτια του. Ο Γκρέιτ χαμογέλασε, έκανε μια υπόκλιση και φίλησε το άτονο, απλωμένο χέρι του Μπλάζι .

Ο μοναχός κράτησε την υπόκλιση του καθώς μιλούσε. «Σεβασμιότατε, το Αββαείο Gardiens είναι πραγματικά τιμημένο.»

«Και ποιος μπορεί να είσαι;»

Ο Γκρέιτ σηκώθηκε. «Αδελφέ Μωρίς Γκρέιτ, Σεβασμιότατε—φροντιστή των επισκεπτών και επιβλέποντα των επισκέψεων.»

«Πολύ καλά τότε, μοναχέ Γκρέιτ. Συνόδευσέ με στον ηγούμενο.» Ο μοναχός γύρισε, ο Μπλάζι τον ακολούθησε καθώς ο Λοχαγός έπεσε δίπλα στον Μπλάζι, κάνοντας νόημα σε τέσσερις από τους άντρες του να τον ακολουθήσουν, ενώ εκείνος μιλούσε: «Έχω διακόσιους άντρες, δεκατέσσερα άλογα και έξι άμαξες ανεφοδιασμού. Χρειάζομαι φροντίδα.»

Αμέσως, ο Γκρέιτ έγνεψε σε έναν κληρικό να περπατήσει δίπλα του. «Πήγαινε στους στάβλους και ενημέρωσε τον μοναχό Φεστόνε ότι έχουμε επισκέπτες - δεκατέσσερα άλογα που χρειάζονται άμεσα προσοχή». Το αγόρι έγειρε το ξυρισμένο κεφάλι του και εξαφανίστηκε.

Ο Γκρέιτ απευθύνθηκε στον Μπλάσι. «Ίσως εσύ και οι άντρες σου πεινάτε; Αν το επιθυμείτε, μπορούμε να ανοίξουμε αμέσως την τραπεζαρία και τις κουζίνες;»

«Κάν'το έτσι.» γάβγισε ο Μπλάζι.

Ο Γκρέιτ συνέχισε. «Και το πάρτι σας θα διαρκέσει την παραμονή, Σεβασμιότατε;»

«Αρκετές μέρες.»

Ο Γκρέιτ σταμάτησε απότομα. «Μέρες, Σεβασμιότατε; Το Αββαείο μας δεν έχει προμήθειες για τόσους πολλούς άντρες!»

Ο Μπλάζι τον παρακίνησε. «Θα συζητήσουμε τις λεπτομέρειες εν ευθέτω χρόνω, μοναχέ. Πρώτα, ο Ηγούμενος.»

Στην απέναντι αυλή, μοναχοί και ιεροκήρυκες κοίταζαν με θαυμασμό την πομπή—όλοι οι επισκέπτες ήταν ξένοι. Ο Μπλάζι δεν τους έδωσε σημασία, κι όμως ο Μπορν εξέτασε τους πάντες. Τα μάτια του παρατήρησαν χωρίς καμία ευγένεια— έπεσαν παντού, μετρώντας, εκτιμώντας. Η ομάδα μπήκε σε ένα κτίριο και ο Μπορν χτύπησε τα δάχτυλά του δίπλα στην πόρτα. Δύο από τους στρατιώτες έπεσαν από πίσω του και τράβηξαν την προσοχή τους έξω από την πόρτα. Ο Γκρέιτ οδήγησε τον Μπλάζι σε έναν διάδρομο και στο γραφείο του Ηγούμενου. Χτύπησε ελαφρά την πόρτα.

Μια βραχνή φωνή απάντησε από μέσα, «Εισέλθετε!» Ξανά, ο Μπορν χτύπησε τα δάχτυλά του και οι στρατιώτες του απάντησαν. Παρατάχθηκαν και έπεσαν μπροστά έξω από την πόρτα. Ο Γκρέιτ, ο Μπλάζι και ο Μπορν μπήκαν στο γραφείο για να ανακαλύψουν τον Ηγούμενο Βόνιγκ με την πλάτη του στραμμένη προς αυτούς και στραμμένη προς ένα ράφι με βιβλία. Ο Βόνιγκ γύρισε αργά, με όλη του την προσοχή βυθισμένη σε ένα ανοιχτό βιβλίο που κρατούσε στα χέρια του. Τελικά, σήκωσε το βλέμμα του, ξαφνικά έκπληκτος βλέποντας έναν Καρδινάλιο στο γραφείο του. Έκανε μια ευλαβική υπόκλιση. «Σεβασμιότατε».

«Ηγούμενος», απάντησε ο Μπλάζι με την ίδια φωνή.

Ο Γκρέιτ διέκοψε. «Ηγούμενος Βόνιγκ, Σεβασμιότατε, Καρδινάλιος—εμμ—»

«Καρδινάλιος Μάσον», βοήθησε ο Μπλάζι τον Γκρέιτ με την εισαγωγή—χρησιμοποιώντας το ίδιο ακριβώς ψευδώνυμο

του «Μάσσον» όταν αποκτούσε ακατάλληλη πρόσβαση στα Απόκρυφα.

Ο Γκρέιτ συνέχισε την εισαγωγή του, απλώνοντας το χέρι του προς τον Μπλάζι: «Η Αυτού Εξοχότητα, Καρδινάλιος Μάσσον, ήρθε από την Αβινιόν για να κοσμήσει το Αββαείο μας».

«Αυτό είναι όλο, μοναχέ Γκρέιτ.» Ο Βόνιγκ τον απέπεμψε, επιστρέφοντας το βιβλίο στο ράφι.

Ο Γκρέιτ υποκλίθηκε και έφυγε. «Δυστυχώς, σας φέρνω άσχημα νέα—από την Αυτού Αγιότητα. Γνωρίζετε ότι οι Καρδινάλιοι του Ανώτερου Συμβουλίου σας, ο Βασιλιστής και ο Λιν, έχουν έκτοτε πεθάνει;»

«Έμαθα, σε πρόσφατη αλληλογραφία», παραδέχτηκε ο Βόνιγκ. Ο Μπορν εξέτασε το δωμάτιο.

Ο Μπλάζι έκανε μια ευχάριστη έκφραση. «Ωστόσο, μερικές φορές μέσα στο σκοτάδι της απελπισίας ανακαλύπτουμε μια λάμψη υπόσχεσης. Ηγούμενο, υπό το φως αυτού, φέρνω και καλά νέα.»

«Α;» Ο Βόνιγκ χαμογέλασε.

«Έχετε διοριστεί να υπηρετήσετε στο Ανώτερο Συμβούλιο των Απόκρυφων. Η αφοσιωμένη υπηρεσία σας στο Συμβούλιο σας έχει χαρίσει σημαντική εύνοια στα μάτια της Αυτού Αγιότητας. Σας περιμένει στην Αβινιόν.»

Ο Ηγούμενος χαμογέλασε. «Άνω Συμβούλιο; Είμαι απλώς ένας επίσκοπος. Μόνο οι Καρδινάλιοι υπηρετούν ως Άνω Σύμβουλοι.»

Ο Μπλάζι έψαξε για λέξεις, συνήλθε απότομα και πρότεινε: «Όπως και να 'χει, εσύ και ο Ηγούμενος του Κάτω Συμβουλίου στην Ιταλία προαχθείτε τώρα στο Άνω Συμβούλιο.»

«Ντόμινγκος;»

«Πράγματι· Ηγούμενος Δόμιγγος του Καντσέλο. Η Αυτού Αγιότητα σας κάλεσε και τους δύο στο Παπικό Παλάτι—χωρίς καθυστέρηση.»

«Και τι γίνεται με το Αββαείο; Ποιος θα επιβλέπει—»

Ο Μπλάζι τον διέκοψε με ένα νεύμα του χεριού του και με έναν καθησυχαστικό τόνο στη φωνή του. «Η Αυτού Αγιότητα γνωρίζει πλήρως τι φυλάει. Αυτός είναι ο λόγος που βρίσκομαι εδώ. Αυτός είναι επίσης ο λόγος για την έντονη συνοδεία. Το Αββαείο είναι απολύτως ασφαλές. Η Αυτού Αγιότητα μου έδωσε εντολή να υπηρετήσω ως προσωρινός Ηγούμενος αυτού του Αββαείου μέχρι να διορίσει έναν κατάλληλο αντικαταστάτη. Επίσης, ένας άλλος συνοδευόμενος Καρδινάλιος βρίσκεται καθ' οδόν προς το ιταλικό Μοναστήρι Καντσέλο και θα υπηρετήσει ως προσωρινός Ηγούμενος εκεί μέχρι να βρεθεί η κατάλληλη διαδοχή.»

Ο Μπλάζι έβαλε τα χέρια του στην πλάτη του και χαμογέλασε. «Ηγούμενο Βόνιγκ, σε συχαίρω για τον διορισμό σου στο Άνω Συμβούλιο και θα ήθελα να προσθέσω ότι τα χρόνια αφοσιωμένης υπηρεσίας σου στα Απόκρυφα είναι αξιοσημείωτα.»

Ο ηγούμενος Βόνιγκ διαισθάνθηκε κάτι κακό. Πριν από τον θάνατο του Καρδινάλιου Λιν, ο Καρδινάλιος του έστειλε μια επιστολή. Ο Καρδινάλιος του είπε ότι ο Πάπας Κλήμης δεν γνώριζε ακόμη τον κρυφό σκοπό πίσω από τη Σύνοδο των Αποκρυφών -ή τον ρόλο των δύο μοναστηριών της- ή τα αναμενόμενα καθήκοντα του Πάπα ως επίσημου Επικεφαλής της.

Ο Βόνιγκ ρώτησε τον Μπλάζι. «Εξοχότατε Μάσσον, αφού δεν υπήρξε Άνω Συμβούλιο

διορισμούς μετά τον θάνατο της Αυτού Σεβασμιότατης, Καρδινάλιου Lean, πώς η Αυτού Αγιότητα ενημερώθηκε για θέματα που αφορούν τα Απόκρυφα;
«Η Αυτού Αγιότητα έχει έκτοτε επιθεωρήσει τα αρχεία των Απόκρυφων », αντέτεινε ο Μπλάζι.

«Ωστόσο, μια πυρκαγιά κατέστρεψε τα αρχεία της. Πώς θα μπορούσε η Αυτού Αγιότητα να επιθεωρήσει αρχεία που είχαν καεί εκ των προτέρων;»

«Ίσως να μην κήκαν όλα. Δεν έχω έτοιμη απάντηση. Ωστόσο, θα μπορούσατε να ρωτήσετε την Αυτού Αγιότητα με τέτοιες λεπτομέρειες—κατά την επίσκεψή σας μαζί του.»

Ο Βόνιγκ μισόκλεισε τα μάτια του. «Αν σας αρέσει, Σεβασμιότατε, μπορώ να δω τις εντολές διορισμού της Αυτού Αγιότητας;»

«Πράγματι, μπορείτε, Ηγούμενο.» Ο Μπλάζι έβγαλε μια επιστολή από τα άμφιά του.

Ο Ηγούμενος έσπασε τη σφραγίδα από κερί της επιστολής και διάβασε τις διαταγές—διαταγές υπογεγραμμένες από τον Πάπα Κλήμη.

Ο Βόνιγκ ξαναδίπλωσε την επιστολή και εξέτασε και τα δύο μισά της κερωμένης σφραγίδας. «Γιατί δεν φέρει την αποτύπωση των διακριτικών της Αυτού Αγιότητας;»

Ο Μπλάζι υπερασπίστηκε το έγγραφο, «Όπως γνωρίζετε καλά, η φύση του Συμβουλίου είναι μυστική». Η Αυτού Αγιότητα επιμένει ότι μόνο οι Καρδινάλιοι θα διοικούν τα δύο μοναστήρια των Απόκρυφων. Πρέπει να απευθυνθείτε σε Αυτόν για οποιαδήποτε προβλήματα σας ταλαιπωρούν. Και σας περιμένει, αμέσως.

Ο Βόνιγκ κοίταξε τον Μπορν. Τα πράσινα μάτια του τον κοίταξαν ξανά με φλόγες. Ο Βόνιγκ παραδέχτηκε στον Μπλάσι, με το στήθος του να σφίγγεται: «Δεν μπορώ να υπηρετήσω ως Άνω Σύμβουλος. Είμαι γέρος και κουρασμένος. Οι μέρες μου είναι μετρημένες.»

«Τότε πρέπει να ενημερώσετε την Αυτού Αγιότητα για την κατάστασή σας, Ηγούμενο. Απλώς παραδίδω την κλήση του.»

«Δεν μπορώ να υπηρετήσω—»

Ο Μπλάζι διέκοψε. «Το Château Mallow, στην Αβινιόν, σας περιμένει. Θα είναι η νέα σας κατοικία. Έχετε μέχρι αύριο να παραλάβετε τα υπάρχοντά σας. Ο Καπετάνιος θα φροντίσει ώστε τα προσωπικά σας αντικείμενα να είναι σωστά στοιβαγμένα. Και θα μπορούσατε να κανονίσετε μια συνάντηση με τους μοναχούς που κατοικούν εκεί για να τους ενημερώσετε για τα καλά σας νέα και να με συστήσετε ως τον νέο ηγούμενο.»

«Θα το κάνω, Σεβασμιότατε.»

«Ηγούμενο, υποθέτω ότι δεν είσαι ευχαριστημένος με την απόφαση της Αυτού Αγιότητας.»

Ο Βόνιγκ εξέφρασε την έντονη απογοήτευσή του. «Συχνά σκέφτεται κανείς τον θάνατο στα χρόνια μου. Έχω μια κρύπτη στις κατακόμβες - μια κρύπτη που φοβάμαι ότι δεν θα χρησιμοποιήσω ποτέ.»

«Οι λεπτομέρειες του θανάτου σας μπορούν να κανονιστούν, Ηγούμενο. Πρώτα, πρέπει να το αναφέρετε στην Αυτού Αγιότητα. Θα μείνω στα δωμάτια των επισκεπτών όσο εσείς θα παραμένετε ηγούμενος. Εσείς θα το φροντίσετε. ότι οι φρουροί και τα άλογα φροντίζονται;

«Θα το κάνω. Ίσως θα μπορούσα να σου αναθέσω μια συνοδεία για το—»

Ο Μπλάζι τον διέκοψε απότομα. «Θα βρω τον δρόμο μου μόνος μου, Ηγούμενο.»

«Πράγματι, Σεβασμιότητα.» Ο Βόνιγκ υποκλίθηκε καθώς ο Μπλάσι έβγαλε τον εαυτό του και τον Μπορν από το γραφείο. Ο Βόνιγκ γύρισε προς το παράθυρο και κοίταξε με ανέκφραστο βλέμμα, με την πλαστική επιστολή να τρέμει στο αδύναμο χέρι του. Σκέφτηκε τον Ιβάν και εκείνο το παραμορφωμένο αγόρι Λάζαρο. Σκέφτηκε την κρύπτη που παρήγγειλε, έσκαψε και άφησε στην άκρη για τον εαυτό του. Και πιθανότατα, συμπεράνε, τα λείψανά του δεν θα επέστρεφαν ποτέ στο αγαπημένο Μοναστήρι που υπηρέτησε για τόσο καιρό.

Ο Βόνιγκ κλειδώθηκε μέσα στο γραφείο του. Ο Μπλάζι εξοικειώθηκε με τον χώρο και τις εγκαταστάσεις. Ο Λοχαγός Μπορν εξέτασε το Αββαείο με στρατεύματα, τοποθετώντας φρουρούς σε θέσεις-κλειδιά που θεωρούσε ο ίδιος. Μέχρι το βράδυ, ο Λοχαγός μετέτρεψε το Αββαείο σε αυτό που φαινόταν, ένα αδιαπέραστο φρούριο - χωρίς είσοδο, χωρίς έξοδο, και με έναν άγρυπνο στρατιώτη σε κάθε γωνιά.

Το επόμενο πρωί, αμέσως μετά τις λειτουργίες, ο ηγούμενος Βόνιγκ ηρέμησε τους προβληματισμένους μοναχούς του, ενημερώνοντάς τους για τη μετακίνησή του στην Αβινιόν. Το μεσημέρι, επιβιβάστηκε στην άμαξα και έφιπποι στρατιώτες τον συνόδευσαν μακριά. Ο Μπλάζι κινήθηκε με σκόπιμη βιασύνη. Ως νέος ηγούμενος, κάλεσε σε συνάντηση μόνο τους Πρεσβύτερους Αδελφούς της Μονής — μόνο εκείνους που γνώριζαν την ύπαρξη της Πύλης και τον πραγματικό σκοπό της Μονής, ως φύλακά της. Ο λόγος για τον οποίο συγκάλεσε τη συνάντηση ήταν απλός: να ανατέμνουν το σώμα των Αδελφών του Κατώτερου Συμβουλίου κατά τον ίδιο τρόπο που ήταν η συνήθης πρακτική οποιασδήποτε εκκλησιαστικής Ιεράς Εξέτασης. Και ως Καρδινάλιος του Κολλεγίου, ο Μπλάζι ήταν αρκετά γνώστης της τέχνης του κυνηγιού μαγισσών. Όπως γνώριζε, η μέθοδος οποιασδήποτε Ιεράς Εξέτασης ήταν άκαμπτη και απλή: να συγκαλέσει μια συνέλευση, να εισαγάγει απόλυτη εξουσία, να απαιτήσει ομολογίες για αδικήματα και στη συνέχεια να διχάσει τις μάζες μέσω μαρτυριών εναντίον των άλλων.

Στη συγκαλεσμένη συνέλευση των Πρεσβυτέρων Αδελφών, ο Μπλάζι έδωσε εντολή σε κάθε ιερέα να γράψει μια επιστολή και να του την παραδώσει μέχρι να νυχτώσει. Σε αυτήν, περίμενε τρία πράγματα. Πρώτον, οι ιερείς έπρεπε να να απαριθμήσει όλες τις εγκαταστάσεις και τις πρακτικές του Μοναστηριού που θα μπορούσαν να βελτιωθούν. Παρόλο που ο Μπλάσι ήταν αρκετά αδιάφορος με τις προτεινόμενες βελτιώσεις, η λίστα χρησίμευσε καλά για να αποσπάσει την προσοχή των μοναχών από τις ακόλουθες δύο λίστες, οι οποίες ήταν πρωταρχικής σημασίας για το τέχνασμά του και τις ίδιες τις αιτίες της Ιεράς Εξέτασης. Η δεύτερη από τις προσδοκίες του Μπλάσι ήταν οι ιερείς να προσφέρουν ενοχοποιητικές μαρτυρίες για τους συναδέλφους τους ιερείς, απαριθμώντας όλες τις συμπεριφορές που θα μπορούσαν να φανούν «ακατάλληλες» για έναν μοναχό. Τρίτον και τελευταίο, ο Μπλάσι ανέμενε από αυτούς να καταγράψουν προσωπικές ομολογίες για αδικήματα. Ενημέρωσε τους μοναχούς ότι όλες οι γραπτές ομολογίες παρέμεναν εμπιστευτικές.

Εξοργισμένοι, οι Ανώτεροι Αδελφοί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα περισσότερο από το να συμμορφωθούν. Η άσκηση του Μπλάζι, ωστόσο,

Όσο σκληρό κι αν φαινόταν, αποδείχθηκε εξαιρετικά αποτελεσματικό, καθώς, όπως ακριβώς τα αναμενόμενα αποτελέσματα ενός αλωνιστή σιτηρών, η άσκηση χώριζε το σιτάρι από την ήρα - τον καλό σπόρο από τον κακό. Με την εξάλειψη αυτών των καλών και έντιμων μοναχών, εμφανίστηκαν μόνο επτά ιερείς με αμφίβολη διαγωγή. Από τους επτά, ο Μπλάζι διέγραψε τον μοναχό Οντίνο από τη λίστα - δεν επιθυμούσε να έχει, αυτό που θεωρούσε, έναν «παχύσαρκο μεθυσμένο». συμμετέχοντας στα εγκαίνια της Πύλης. Ο Μπλάζι διέγραψε και ένα ιταλικό όνομα, καθώς επιθυμούσε μόνο Γάλλοι να συμμετέχουν σε αυτό που συγκέντρωνε, σε έναν γαλλικό σκοπό. Έτσι, έμειναν μόνο πέντε μοναχοί.

Ένας προς έναν και κατ' ιδίαν, ο Μπλάζι κάλεσε τους πέντε μοναχούς στο γραφείο του ηγουμένου. Επανάλαβε την ίδια ιστορία σε κάθε έναν από αυτούς: ότι βρισκόταν υπό κοινές διαταγές του Πάπα Κλήμη της Αγίας Έδρας και του βασιλιά Φιλίππου της Γαλλίας να χρησιμοποιήσει την Πύλη ως όπλο εναντίον των Άγγλων. Συμπερασματικά, ρώτησε κάθε μοναχό αν θα ήταν πρόθυμος να τον βοηθήσει να εκδιώξει τους Άγγλους από το Κρεσί.

Από τους πέντε μοναχούς της λίστας, ο Κλόδιος και ο Γκρέβιλ συμφώνησαν να βοηθήσουν τον Μπλάζι με την Πύλη, ωστόσο, υπαινίχθηκαν έντονα ανακατανομές καθηκόντων ως επαρκή αποζημίωση - ως υποψήφιοι επιβλέποντες των κατακόμβων της Μονής. Επιθυμούσαν τις θέσεις του Ιβάν και του Οντίνο. Ο Μπλάζι συμφώνησε με τις ανακατανομές τους μόνο αφού τον βοήθησαν με την Πύλη. Από τους τρεις μοναχούς που παρέμειναν, ο μοναχός Γκρέιτ δεν ήταν τόσο πρόθυμος να προσφέρει τη βοήθειά του. Ωστόσο, με μια ώθηση και μια απειλή στενόμυαλη, ο Μπλάζι τον έπεισε απότομα. Οι υπόλοιποι δύο μοναχοί αρνήθηκαν αποκάλυπτα να βοηθήσουν τον Μπλάζι και τον προειδοποίησαν για τις πιθανές τρομερές συνέπειες της διατάραξης της Πύλης. Ο Μπλάζι εξέφρασε την απογοήτευσή του για την ακλόνητη απροθυμία τους και τους απέλυσε από το γραφείο - μόνο και μόνο για να έγνεψε διακριτικά στον Λοχαγό Μπορν, ο οποίος στεκόταν ακριβώς έξω από την ανοιχτή πόρτα. Κατά συνέπεια, ο Μπορν συνόδευσε τους δύο μοναχούς στην εξοχή για να ξεκουραστούν. Ο ηγούμενος Βόνιγκ, με τα χείλη τους μόνιμα σφραγισμένα με χύμα.

Αξιοσημείωτο γι' αυτόν, ήταν το γεγονός ότι ο Μπλάσι ένωθε σαν να είχε καταφέρει το φαινομενικά αδύνατο. Ξοδεύοντας μόνο τρεις ζωές, απέκτησε τον έλεγχο του Αβαείου Gardiens και του φυλασσόμενου Gatestone, και εξασφάλισε τρεις Ανώτερους Μοναχούς για να τον βοηθούν, κρατώντας παράλληλα τις προθέσεις του κρυφές.

Τις επόμενες μέρες, ο Μπλάσι απομονώθηκε στο γραφείο του ηγουμένου, μελετώντας προσεκτικά τα χειρόγραφα της Μονής που φυλάσσονταν εδώ και καιρό, τις σκισμένες σελίδες που αφαίρεσε από τα αρχεία των Απόκρυφων και τα σχηματικά του καθεδρικού ναού της Μονής. Αν και απορροφημένος από τη μεγαλύτερη αποστολή του να εκδιώξει τους Άγγλους από τη Γαλλία, ο Μπλάζι φρόντισε ώστε οι μοναχοί και οι γαιοκτήμονες που βρίσκονταν εκεί να συνεχίσουν τις ρουτίνες τους, παρόλο που συμμορφώνονταν με το συνεχώς ενισχυόμενο φρούριο του Μπορν.

σαν ατμόσφαιρα.

~*~

Ένας μοναχός με δέρμα στο πρόσωπο στεκόταν σε ήσυχο διαλογισμό πίσω από τους στάβλους του Αββαείου. Πολλά χρόνια ως επιστάτης των στάβλων είχαν σκληρύνει την εμφάνισή του. Αν δεν ήταν η ιερατική του ρόμπα, ίσως να έμοιαζε απλώς με αγρότη. Ελάχιστα είχαν απομείνει από τα λεπτά καστανά μαλλιά του και η κορυφή του κεφαλιού του ήταν καλυμμένη με καφέ κηλίδες που σηματοδοτούσαν τα πολλά ζεστά καλοκαίρια των υπαίθριων καθηκόντων του. Ο μοναχός Φεστόνο ήταν ανώτερος μοναχός και μέλος του Κάτω Συμβουλίου. Οι στάβλοι και τα άλογα έπεφταν υπό τη φροντίδα του, όπως και οι κληρικοί της Αββαείου που μετέφεραν τακτική αλληλογραφία μεταξύ της Αββαείου Γκαρντιένς και ενός ταχυδρομικού κέντρου στην πόλη της Ορλεάνης.

Με τα χέρια του σαν σιδηρουργός σε στενούς, ντυμένους γοφούς, ο Φεστόνε παρακολουθούσε έναν ασθενικό ήλιο να χάνεται πίσω από μια σκληρή σκοτεινή γραμμή του ορίζοντα. Από πάνω, οι χαμένες ακτίνες του φωτός της ημέρας έλουζαν ψηλά, σαρωτικά σύννεφα με πολύχρωμες αποχρώσεις που, συνολικά, έμοιαζαν να τρεμοπαίζουν σαν μια ουράνια φωτιά. Στον κύριο αέρα του σούρουπου, το φύσημα ενός αλόγου έσπαγε τη σιωπή. Ο Φεστόνε άφησε τα χέρια του κάτω, λαχάνιασε και προχώρησε με γρήγορο βήμα προς το μπροστινό μέρος των στάβλων — περίμενε την παράδοση της αλληλογραφίας αρκετές ώρες πριν νυχτώσει.

Καθώς έστριβε στη γωνία του κτιρίου, ο ιερέας είδε μια ντυμένη με ρόμπα φιγούρα με ένα φανάρι αναμμένο. Ψηλά καθώς πλησίαζε τους στάβλους από τη βόρεια πύλη του Αββαείου. Πλησιάζοντας το Φεστόνε, η σιλουέτα φώναξε: «Τι κρατάει την ταχυδρομική παράδοση;» Ο Φεστόνε απάντησε με τη δική του ερώτηση. «Έχεις δει τον αγγελιοφόρο μου;» «Πράγματι—κάποιος καιρός από τότε—στην μπροστινή πύλη με τον μοναχό Γκρέιτ και το αγόρι από το Μιγκουάλ. Συνειδητοποίησα να βρίσκεται πλέον στους στάβλους.

Ο Φεστόνο εντόπισε μια σκιά κοντά στο μπροστινό μέρος του Αββαείου, η απόσταση της οποίας μειωνόταν βιαστικά στον ήχο των καλπάζοντων οπλών.

«Οι στρατιώτες είναι παντού», παραπονέθηκε ο σκιδώδης μοναχός, χαμηλώνοντας το φανάρι του. Σταμάτησε δίπλα στο Φεστόνε και κοίταξε τον κληρικό που πλησίαζε. «Με κράτησαν στην πύλη για πολύ ώρα. Το λέω τώρα, Φεστόνε - υπάρχουν περισσότερα σε αυτά που συμβαίνουν από ό,τι φαίνεται με την πρώτη ματιά. Ποια Μονή χρειάζεται στρατό για να κυβερνήσει τις καλές της προθέσεις;» Ο Φεστόνο έριξε τα χέρια του στους γοφούς του και έριξε ένα στενό βλέμμα στον καλπάζοντα ιπποκόμο του.

Ο αγγελιοφόρος χαλιναγώγησε το άλογό του. Ο Φεστόνε άρπαξε τα χαλινάρια του καθώς ο ξυρισμένος νεαρός κατέβηκε από το άλογό του. «Τώρα πρέπει να φροντίσω το άλογό μου στο σκοτάδι! Θα μου εξηγήσεις την καθυστέρησή σου αυτή τη στιγμή!» τον μάλωσε ο Φεστόνε.

Ο ιπποκόμος υποκλίθηκε και ομολόγησε: «Συγχώρεσέ με, μοναχέ. Θα φροντίσω εγώ το άλογο, μοναχέ,

αν το επιθυμείτε. Έριξα το σακουλάκι με την αλληλογραφία κοντά στην μπροστινή πύλη. Έπρεπε να το ψάξω. «Για τη μισή μέρα;» ρώτησε ο Φεστόνε, οδηγώντας το άλογο στους στάβλους. Έπειτα σταμάτησε και έκανε μια στροφή. «Γιατί μου παραπονιέται; Την καβάλησες ξανά δυνατά, αγόρι μου;» Ξανά, ο αγγελιοφόρος έκανε μια υπόκλιση. «Συγχώρεσέ με, μοναχέ. Κατάλαβα ότι ήταν καλύτερο να φτάσω πριν νυχτώσει — όπως θα περίμενες την επιστροφή μου. Έφυγα από την Ορλεάνη αργά την ημέρα, αφού και ο αγγελιοφόρος από την Αβινιόν έφτασε αργά. Κι όμως, έβαλα νερό στο άλογο στην μπροστινή πύλη. Και στην Ορλεάνη την τάζαν ελάχιστα.

«Καταλαβαίνω.» Ο Φεστόνε χτύπησε τα ηνία του αλόγου γύρω από έναν στύλο. Ο άλλος μοναχός σήκωσε το φανάρι του για καλύτερο φωτισμό. Ο Φεστόνε συνέχισε: «Όσο για την αργοπορία σου, περιμένω να μου το παρουσιάσετε με το πρώτο φως της ημέρας. Απαιτείται ένας σχολαστικός καθαρισμός των στάβλων.

«Θα το κάνω, μοναχέ.»

Ο Φεστόνε έλεγξε τα δεμένα ηνία με ένα περαστικό τράβηγμα και χτύπησε ελαφρά το άλογο στο πλάι. Έπειτα, χαλάρωσε τους ιμάντες της δερμάτινης θήκης αλληλογραφίας και την τράβηξε από το άλογο πριν δώσει τη τσάντα στον άλλο μοναχό. «Ορίστε η αλληλογραφία σου· δάνεισέ μου το φανάρι σου». Αντάλλαξαν θέσεις.

Ο Φεστόνε γύρισε αλλού και σήκωσε το φανάρι προς ένα ψηλό γάντζο.

«Θέλεις κάτι άλλο από μένα, μοναχέ;» ρώτησε ο αγγελιοφόρος.

«Ναι», απάντησε ο ιερέας, αγωνιζόμενος, απασχολημένος με το φανάρι.

«Το έχω!» Ο άλλος μοναχός παραπονέθηκε. «Τι κάνεις; Περίμενε!»

Ο Φεστόνε γύρισε και ανακάλυψε έναν στρατιώτη να κρέμεται το σακίδιο αλληλογραφίας στον ώμο του και να βγαίνει από τους στάβλους κρατώντας την τσάντα, καθώς εκείνος απάντησε: «Οι διαταγές μου δεν αφορούν εσάς, ιερέα — απλώς την ταχυδρομική αλληλογραφία».

Ο Φεστόνε και ο υπηρέτης του παρακολουθούσαν τον μοναχό να φεύγει τρέχοντας από τους στάβλους και να φωνάζει πίσω από τον στρατιώτη, «Διαταγές από ποιον; Φέρτε το πίσω! Περίμενε!»

Ο Φεστόνε φώναξε τον αγγελιοφόρο κάνοντας ένα νεύμα του χεριού του. Σήκωσε τις σπλές του αλόγου του, εξετάζοντας την υγεία του καθενός καθώς ψιθύριζε στον ιπποκόμο του: «Άκουσέ με προσεκτικά. Έχω άλλη μια αποστολή για σένα. Περιμένω να κρυφτείς στον στάβλο αυτή την παραμονή—στο πατάρι, από πάνω. Μην αποκαλυφθείς στους φρουρούς. Θα φύγεις για την Αβινιόν πριν ξημερώσει.»

«Πράγματι, μοναχέ.»

«Θα παραδώσετε μια πολύ σημαντική επιστολή στην Αυτού Αγιότητα που απαιτεί την άμεση απάντησή του. Πάση θυσία, πρέπει να παραμείνετε στο γραφείο του μέχρι να τη διαβάσει. Κάντε ό,τι χρειαστεί, αλλά προσέξτε τη θέση σας ενώπιόν του. Με καλείτε;»

«Το κάνω, μοναχέ — ό,τι χρειαστεί, και με τον οφειλόμενο σεβασμό.» Ο νεαρός έκανε μια ελαφριά υπόκλιση.

«Και δεν περιμένω να επιστρέψεις χωρίς απάντηση, είτε γραπτή είτε προφορική.»

«Πολύ καλά», είπε ο Φεστόνε. «Θα επιστρέψω το πρωί και θα σε περιμένω έτοιμο να καβαλήσεις σαν

τον άνεμο. Αυτή τη φορά θα καβαλήσεις το άλογο του ηγουμένου Βόνιγκ.

Ο αγγελιοφόρος χαμογέλασε, γνωρίζοντας τη φήμη του επιβήτορα.

«Πήγαινε πάνω, λοιπόν.» Ο ιερέας έγνεψε με τον ιπποκόμο του προς τα δοκάρια προτού πάρει το φανάρι και επιστρέψει στη βόρεια πύλη του Αββαείου.

Η νύχτα προχωρούσε και οι περισσότεροι μοναχοί και ιερείς στον κοιτώνα του Αββαείου είχαν αποσυρθεί για την παραμονή. Ωστόσο, στα δωμάτια του Φεστονό, μια λάμπα λαδιού φώτιζε ένα γραφικό γραφείο πάνω στο οποίο ακουμπούσε μια περγαμινή που απευθυνόταν στην Αυτού Αγιότητα. Ο Φεστονό έγραψε την υπογραφή του, έβαλε την πένα στο μελανοδοχείο της και στέγνωσε το μελάνι με το φύσημα. Διάβασε μια επιστολή που περιέγραφε λεπτομερώς τα γεγονότα από την άφιξη του Μπλάζι στο Γκαρντιέν.

Ο στόχος της επιστολής ήταν σαφής: Να ρωτήσει τον Πάπα Κλήμη αν είχε διορίσει έναν αντικαταστάτη του Ηγουμένου Βόνιγκ με έναν Καρδινάλιο από την Αβινιόν. Ομολόγησε στον Κλήμη ότι φοβόταν το χειρότερο: ότι άτομα εκτός του Συμβουλίου μπορεί να είχαν ανακαλύψει την ύπαρξη «του λειψάνου», το οποίο φύλαγε το Αββαείο. Ο Φεστονό δίπλωσε προσεκτικά την επιστολή. Ζέστανε ένα μαχαίρι πάνω από τη λάμπα λαδιού και έκοψε μια γωνία από ένα κομμάτι κερι πριν σφραγίσει την επιστολή με το λιωμένο κομμάτι. Στέγνωσε με το φύσημα τη σφραγίδα.

Ξαφνικά, η λάμπα λαδιού τρεμόπαιξε. Το γράμμα στα χέρια του τρεμόπαιξε. Κρύος αέρας φάνηκε να γεμίζει το δωμάτιο. Ο Φεστονό έστρεψε το βλέμμα του για να επιβεβαιώσει ένα ερμητικά κλειστό παράθυρο. Στο αφύσικο ψύχραμος, έβηξε και είδε την αδιαμφισβήτητη ομίχλη στην ανάσα του. Ο ιερέας πετάχτηκε από το γραφείο του και γύρισε τριγύρω, ψάχνοντας στις σκοτεινές γωνιές των διαμερισμάτων του για — Εκείνην.

Ωστόσο, βρήκε μόνο μια σιλουέτα όρθια στην άκρη. Παραμέρισε για να αφήσει το καντήλι λαδιού να ρίξει τις ακτίνες του και να αποκαλύψει το σκιώδες σχήμα. Τα κόκαλά του έλιωσαν. Ο τρόμος τον κατέκλυσε, όπως θα μπορούσε να κυλήσει πάνω του ένα ποτάμι από φλεγόμενη πίσσα. Το Πνεύμα της πέτρας στεκόταν μπροστά του, εντελώς γυμνό, με λαμπερά μαύρα μάτια, μακριά μαλλιά και χαμογελώντας στην εύκαμπτη ψυχή του. Ο ιερέας Την γνώριζε όπως Την γνώριζαν όλοι οι μοναχοί της Μονής: τον στοιχειωμένο Δαίμονα και πόρνο αιώνων - τη Βασιλεύουσα Βασίλισσα του Σούκουμπι και η κακιά μητρική πηγή όλων των γκροτέσκων μορφών που πλαισίωσαν τις βεράντες του καθεδρικού ναού του Αββαείου.

«Όχι!» Ο Φεστονό έσπρωξε το γράμμα πίσω από την πλάτη του.

«Λοιπόν, αλήθεια, άγιε άνθρωπε. Δεν σε ευχαρίστησα τόσο πολύ;» ψέλλισε ο Λουσιφαήλ σε μια χορωδία χιλίων γυναικών.

«Σε ικετεύω — φύγε από κοντά μου.»

«Ω, αλλά δεν μπορώ, κύριε», χλεύασε.

«Έχω παραδοθεί—στον Θεό», ψέλλισε ο Φεστονό. Όπως πολλοί μοναχοί της Μονής, ακόμη και ο Φεστονό είχε το δικό του φτερωτό άγαλμα στην κορυφή του καθεδρικού ναού, το οποίο είχε τοποθετηθεί πολλά χρόνια αργότερα.

«Έτσι το λες; Θεέ μου;» τον ρώτησε σαρκαστικά καθώς πλησίαζε.

«Είναι ο Κύριος και ο Βασιλιάς σου. Φύγε, Γυναίκα-Φάντασμα!»

Η Λουσιφαέλ σταμάτησε μπροστά του και ένωσε τα χέρια της πίσω της καθώς ρώτησε μάλλον αθώα: «Τι από αυτό το φύλλο θέλεις να μου κρύψεις, Φεστονό;»

Ο ιερέας έμεινε παγωμένος, τρέμοντας. «Στο όνομα του Θεού, εγκαταλείψτε την αγιασμένη γη Του».

Έγειρε γύρω του σαν να τον έπιασε περιέργεια για το κρυμμένο γράμμα και ο Φεστόνε το βρήκε ο ίδιος κοιτάζοντας τα γεμάτα στήθη της που αιωρούνταν στο φως της λάμπας.

«Σας αρέσουν, κύριέ μου; Σας αρέσουν;» ρώτησε με έναν σαγηνευτικό ψίθυρο χωρίς να σηκώσει το βλέμμα. Ο Φεστόνε έσκισε τα μάτια του, «Φύγε, Διάβολε-Πόρνη, στο όνομα όλων όσων είναι ιερά και όσια!»

Σηκώθηκε και ρώτησε: «Έφυγες; Γράφεις ένα γράμμα που με καλεί και μετά εύχεσαι να είχα φύγει;» Ένα ντροπαλό χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη της και το γράμμα τυλίχτηκε σε φλόγες. Άρπαξε τα χέρια του και το χαρτί έπεσε στο πάτωμα σαν ένα τετράγωνο από εύθραυστη στάχτη.

«Λοιπόν, ήταν τόσο απαγορευτικό ή τρομερό αυτό;» ρώτησε, ακουμπώντας τα χέρια της χαλαρά στους ώμους του. Αυτός ελευθερώθηκε και έτρεξε προς την πόρτα - όμως η πόρτα δεν άνοιξε. Χτύπησε τη γροθιά του πάνω της και προσπάθησε να ουρλιάξει όταν εκείνη κούνησε το δάχτυλό του με τα μαύρα νύχια και ο λαιμός του σώπασε. Ξανά, χτύπησε την πόρτα, αλλά κανένας ήχος δεν διαδόθηκε σε όλο το δωμάτιο.

«Πολλές εποχές έχουν περάσει από τότε που γεύτηκες τελευταία φορά τη σάρκα—και εμένα. Ακόμα και τώρα, ξέρω το κάψιμο στην οσφύ σου. Κι όμως, θα σε σώσω από τον πόνο της λαχτάρας. Πάρε τη θέση σου στο κρεβάτι, κι όμως να θυμάσαι ότι δεν θα ξαπλώσω κάτω από εσένα.» Κούνησε το χέρι της και του ανταπέδωσε τη φωνή του.

«Δεν θα το κάνω!» έφτυσε, υποχωρώντας στη γωνία ανάμεσα στην πόρτα και τον τοίχο.

Διέσχισε ελαφρά το δωμάτιο και τον βοήθησε να βγει από τη γωνία, οδηγώντας τον προς το κρεβάτι καθώς τον παρηγόρησε ψιθυριστά: «Δάνεισέ μου ξανά το σπέρμα σου, άγιε άνθρωπε. Μόνο τότε θα σε διατάξω να φύγεις».

Ο Φεστόνε απομακρύνθηκε, πιέζοντας την πλάτη του στον τοίχο. Η Λουσιφαέλ τον στρίμωξε ανάμεσα στο γραφείο και το κρεβάτι. Έγειρε μπροστά στο πρόσωπό του. «Έχεις ακόμα πνεύμα, ζωηρέ άγιε άνθρωπέ μου. Και δεν είμαι άξιος στα μάτια σου;» Διόρθωσε τις ρυτίδες του χιτώνα του και τον κοίταξε. τον κοίταξε με ένα βλέμμα ικανοποίησης.

«Δεν θα το κάνω. Ποτέ ξανά», της είπε. Μέσα στο στενό κενό ανάμεσα στα πρόσωπά τους, ο Φεστονό άγγιξε το μέτωπο και τον κορμό του σε σημείο σταυρού. Η Λουσιφαέλ έγειρε πίσω, με τα μαύρα μάτια της να λάμπουν. Άρπαξε τον ιερέα κάτω από το πηγούνι του. Κοψίματα σαν σκύλοι σχηματίστηκαν στο στόμα της καθώς μιλούσε. «Η υπομονή μου εξαντλείται. Ζητώ την άδειά σου μόνο από τότε που

έχεις σκοπό να το δώσεις. Μην το μπερδεύεις με την επιλογή— μόνο αξιοπρέπεια μπορώ να σου δώσω εσείς."

«Κι όμως, γιατί τα φτιάχνεις συνέχεια; Είναι όλα νεκρά—εκτεθειμένα στον ήλιο—έχουν μετατραπεί σε πέτρα.»

Χαμογέλασε. «Χιλιάδες πεθαίνουν για να μπορέσουν χιλιάδες να ζήσουν. Αυτή είναι η φύση της Ζωής και Θάνατος. Τι ξέρεις εσύ για οτιδήποτε άλλο εκτός από λαγνεία και ενοχή;

«Οι Γκροτέσκες σου είναι νεκρές! Όλες τους! Δεν είναι παρά άψυχα αγάλματα στην κορυφή του καθεδρικού ναού!»

Τον εξέτασε στα μάτια. «Αρκετά με τα άσκοπα λόγια, άγιε άνθρωπε. Να μου δανείσεις το σπέρμα σου ή όχι;»

«Θα σταθείτε ενώπιον της κρίσης ενώπιον—»

Τον διέκοψε κουνώντας το μαύρο νύχι της και του έκλεψε ξανά τη φωνή. Πάλευε να γυρίσει, αλλά δεν μπορούσε να απομακρυνθεί από κοντά της.

Τον κοίταξε συνοφρυωμένη, στενεύοντας το κοκκινωπό της βλέμμα. «Όπως θέλεις. Δεν χρειάστηκε ποτέ τη συγκατάθεσή σου στην αρχή.» Πέρασε τα δάχτυλά της πάνω στο πρόσωπό του για να φτάσει βαθιά στο μυαλό του. Κάποια στιγμή, ο ιερέας σφίχτηκε και τραντάχτηκε. Τα μεγάλα και δακρυσμένα μάτια του μπορούσαν μόνο να παρακολουθήσουν το τρεμάμενο χέρι του να φτάνει στην λεκιασμένη από κερί λεπίδα στο γραφείο του. «Πράγματι, αγαπητέ μου άγιε άνθρωπέ μου », είπε ο Λουκιφαήλ μέσα στον τρόμο του, «θα μου παραδώσεις αυτό που μου ανήκει. Πάρε το· αξιοποίησέ το. Είμαι ο εξόριστος και περιπλανώμενος θεός σου που τώρα σε διατάζει». Γέλασε όσες γυναίκες κι αν ήταν ταυτόχρονα και η φωνή της βάρυνε κατά οκτάβες σε κάθε της λέξη. «Ποτέ δεν έζησε ένας δαιμονικός θεός σκύλος-νομάδας τόσο κακός όσο—»

Ξαφνικά, το κεφάλι της στράφηκε από έναν ήχο τριξίματος καθώς μεταμορφώθηκε σε κεφάλι τσακαλιού που είχε σαπίσει . Γύρω από το νέο της ρύγχος, τα τμήματα του δέρματος που έλειπαν και το λακκούβα του οστού ήταν αποκαλυπτόμενα. Μια ταγγή μυρωδιά έβραζε από το κεφάλι της και κατέστρεψε την ατμόσφαιρα του δωματίου. Έπειτα, τον άρπαξε από τους ώμους, έσκυψε στο αυτί του και ψιθύρισε με έναν αναστεναγμό: «— όπως εγώ». Ο Φεστόνε παρακολούθησε το χέρι του να σηκώνει το μαχαίρι.

Η Λουτσιφάελ χάρδεψε το στήθος του, ενώ έγερνε το κεφάλι της σαν περίεργο σκυλί καθώς η τρεμάμενη λεπίδα πλησίαζε τον ιερέα.

«Ανάπαυσε την ψυχή σου, άγιε άνθρωπε», τον παρηγόρησε με μια αποπνικτική μυρωδιά ζώου . «Για να σε ελευθερώσω από τον καυτό πόνο του Ανθρώπου».

Το φυτίλι της λάμπας τράβηξε τις τελευταίες σταγόνες λαδιού από το σχεδόν άδειο δοχείο· και η φλόγα του αναπηδούσε ακανόνιστα, σαν να είχε καταναλωθεί σε κάποιον άγριο χορό φωτιάς, σε μια προσπάθεια να επιτεθεί στο αδυσώπητο και τυλιγμένο σκοτάδι και να κρατηθεί ζωντανή.

Έξω από τον κοιτώνα του Αββαείου και σε ολόκληρη την αυλή, κανένας στρατιώτης δεν είδε την αχνή παλλόμενη λάμψη που προερχόταν από το στενό παράθυρο των διαμερισμάτων του ιερέα . Κανείς

είδε τη λάμψη που έσβηνε και το δωμάτιο που μαύριζε διαρκώς. Κανένας μοναχός δεν ξύπνησε από έναν γαλήνιο ύπνο. Ο χρόνος κυλούσε και η νύχτα σιγά σιγά έσβηνε.

~*~

Πριν ξημερώσει, μια βουβή κραυγή από αξιολύπητες κραυγές αναστάτωσε τον κοιτώνα και ένα αυξανόμενο πλήθος στρατιωτών και μοναχών με νυσταγμένα μάτια ξεχύθηκε στον διάδρομο προς τα δωμάτια του Φεστόνου. Μπήκαν στο κελί του και ανακάλυψαν το δωμάτιό του σε αταξία, με αναποδογυρισμένα έπιπλα, θρυμματισμένα προσωπικά αντικείμενα και θρυμματισμένη περγαμηνή που κάλυπτε το πάτωμα και τα έπιπλα σαν πεσμένο χιόνι. Δεν ήταν οι εκατοντάδες κομμάτια περγαμηνής που ανάγκασαν τους μοναχούς να εγκαταλείψουν το δωμάτιο τόσο βιαστικά όσο είχαν μπει σε αυτό. Ούτε ήταν η αποδιοργάνωση του δωματίου, που ανάγκασε τους έκπληκτους στρατιώτες να οπισθοχωρήσουν. Ήταν ότι οι τοίχοι και το πάτωμα ήταν τόσο πιτσιλισμένα με αίμα που η μυρωδιά του περιβλήματος ήταν έντονη με τη μυρωδιά του σιδήρου.

Μπροστά τους, ένας κλαίγοντας Φεστόνε καθόταν στην άκρη του δωματίου του, δίπλα στο αναποδογυρισμένο του στο κρεβάτι και κρατώντας ένα σφυρί στην αγκαλιά του, ντυμένο με το μανδύα του, που ήταν λερωμένο με πηγμένο αίμα. Το άψυχο άλλο του χέρι ήταν σταυρωμένο στο κρεβάτι, με μια λεπίδα να προεξέχει από την πρησμένη παλάμη του. Ο ιερέας ανακάλυψε το πλήθος στην πόρτα του και έπεσε στα γόνατά του, χτυπώντας τη λεπίδα πιο βαθιά στην παλάμη και το κρεβάτι του, ουρλιάζοντας από τις Γραφές αποσπάσματα του Ιησού. Σταύρωση. Ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό του, και η γυαλιστερή του έκφραση και το ασπράδι των ματιών του κυλούσαν στο δωμάτιο σαν το αδιάφορο βλέμμα ενός λυσσασμένου σκύλου. Στρατιώτες όρμησαν για να συλλάβουν το σφυροβόλο χέρι του και εκείνος συνέτριψε το πρόσωπο ενός από αυτούς πριν προλάβουν να σώσουν τον ιερέα από τον εαυτό του. Ακίνητοποιημένος και λαχανιασμένος, ο Φεστονό κατέρρευσε και οι στρατιώτες απελευθέρωσαν το σταυρωμένο χέρι του.

Δυστυχώς, ο Φεστόνε πέθανε εκείνη την ημέρα. Και μόνο μετά τον θάνατό του —κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του για την ταφή— αρκετοί από τους συναδέλφους του μοναχούς ανακάλυψαν ότι χρησιμοποίησε τη λεπίδα σε περισσότερες από τις δικές του χέρι. Προφανώς σε αυτούς, μέσα στην εξελισσόμενη τρέλα του ιερέα, είχε αυτοευνουχιστεί. Ωστόσο, μια επακόλουθη και ενδελεχής ιδιωτική έρευνα στα καταλύματά του δεν απέδωσε τίποτα. Μόλις το ανακάλυψε αυτό, ο Μπλάσι διέταξε τους μοναχούς που έμαθαν για τον αυτοακρωτηριασμό να παραμείνουν σιωπήστε και τρίψτε την τρέλα του Φεστόνε από το πάτωμα και τους τοίχους πριν σφραγίσετε την τρέλα του αείμνηστου μοναχού κοιτώνας επ' αόριστον. Και έτσι, ο τυλιγμένος με ύφασμα μοναχός Φεστόνε έγινε ο τελευταίος ένοικος μιας υπέροχης και καλοστολισμένης κρύπτης κατακόμβης που κάποτε προοριζόταν για τον αείμνηστο Ηγούμενο Βόνιγκ. Και ευτυχώς για τον Μπλάσι, η τρομερή αυτή απόσπαση της προσοχής χρησίμευσε καλά για να αποσπάσει την προσοχή των μοναχών που έμεναν εκεί από τον πιο δυσοίωνο σκοπό που έκρυβε ακόμα.

[Τέλος Κεφαλαίου 5]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε αποκλειστικά με αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~